

Truyện Kỳ Tôm Hùm – Duyên Gặp Một Lần

Contents

Truyện Kỳ Tôm Hùm – Duyên Gặp Một Lần	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	13
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	19
15. Chương 15	21
16. Chương 16	24
17. Chương 17	25
18. Chương 18	27
19. Chương 19	28
20. Chương 20	29
21. Chương 21	31
22. Chương 22	33
23. Chương 23	35
24. Chương 24	36
25. Chương 25	37
26. Chương 26	39
27. Chương 27	41
28. Chương 28	44
29. Chương 29	47

Truyện Kỳ Tôm Hùm – Duyên Gặp Một Lần

Giới thiệu

Tên gốc: Tiểu tôm hùm truyện kỳ chi duyên gặp 1 lầnSố chương: 45 chươngThể loại: Chủ thụ, ngôi thứ nhất, công sủng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-ky-tom-hum-duyen-gap-mot-lan>

1. Chương 1

Tôi có một cậu bạn gay, chúng ta gọi cậu ấy là Tiểu Yêu đi.

Có thể cái tên này nghe có vẻ vừa ảo lả vừa đanh đá, nhưng tôi cảm thấy đây là cái tên thích hợp nhất với cậu ấy.

Bởi vì Tiểu Yêu là một tên trong đầu chỉ biết có yêu đương.

Ví dụ như ngày hôm qua cậu ấy đi ăn tôm hùm về, rồi khẳng khái cho rằng ông chủ quán ăn này coi trọng cậu ấy.

Có ba nguyên nhân: Cậu ấy vừa đến thì ông chủ đã ném cho một đồng áo mưa hiệu “Ước hẹn” (Sau này mới biết là đồng găng tay nylon được đóng gói như áo mưa) Cậu ấy muốn mua 6 cân (1) tôm hùm, ông chủ bán cho cậu ấy 6 cân thật, Tiểu Yêu tuyên bố mười mấy năm ngang dọc trong giới tôm hùm, chưa từng thấy ông chủ nào không cân thiếu hai lạng (chẳng phải chỉ là người ta rất trung thực thôi hay sao?) Trong khi ăn tôm hùm, ông chủ cứ nhìn cậu ấy, nhiều lần tự mình đến thu dọn vỏ tôm cho cậu ấy (nói thật, nếu là tôi đây nhìn thấy một cậu nhóc trắng trắng gầy gầy có thể ăn hết 6 cân tôm hùm thì cũng phải nhìn nhiều một chút, phải xem xem cậu ta có lãng phí thức ăn không (dù sao lãng phí thức ăn chính là hành vi đáng hổ thẹn nhất). Nói tóm lại, cậu ấy cảm thấy ông chủ cửa hàng tôm hùm chắc chắn thích cậu ấy.

Đương nhiên tôi chẳng hề cảm thấy như vậy, một người đàn ông có đầu óc bình thường làm sao có chuyện vừa gặp mặt một lần đã thích một người? Anh ta còn chẳng biết gì về sức mạnh.... À không đúng, tôi nói, anh ta còn chẳng biết gì về người này mà!

Nhưng tôi cũng không tiện đả kích cậu ấy, không thể làm gì khác hơn là hỏi cậu ấy xem ông chủ cửa hàng tôm hùm kia có chủ động tiếp cận cậu không, có cho cậu số điện thoại hay phương thức liên hệ không?

“Chưa cho, hơn nữa tớ hỏi thì anh ấy có muốn cũng không cho, chắc chắn là xấu hổ.” Tiểu Yêu nói “Anh ấy bảo nếu muốn gọi thức ăn thì cứ truy cập App “Chết đói à” rồi chọn chỗ anh ấy là được.”

“...” Phải không, như thế này mới là bình thường, nếu có người đàn ông lạ muốn số điện thoại của tôi thì tôi cũng không cho, dù sao tôi cũng là thẳng nam, để phát triển tình bạn thì thẳng nam chúng tôi có rất nhiều cách, hoặc là đánh nhau, hoặc là uống rượu, hoặc là đá bóng, nói chung không phải cái kiểu kỳ quái như vừa ăn xong tôm hùm đã xin số điện thoại thế này.

“Nhưng như thế càng chắc chắn anh ấy để ý tớ! Thế nên hôm qua lúc tớ gọi đồ trên App đã viết ghi chú “Mời ông chủ tự mình giao đồ ăn, nếu không tôi sẽ rate chất lượng thấp.” Tiểu Yêu nói.

“...” Như thế hình như không hay lắm?

____ Một cân bên Trung Quốc = 0.5kg

2. Chương 2

Con người của Tiểu Yêu bình thường đúng là có chút bốc đồng, có lẽ cũng vì trong nhà có nhiều tiền, cha mẹ lại vô cùng cưng chiều cậu ấy.

Cậu ấy muốn cái gì sẽ có cái đó, điều này làm cho tên điếu ti* tôi đây vô cùng ao ước.

(điếu ti: tiếng lóng chỉ những người thua kém mọi mặt (không tiền, không chỗ dựa, sự nghiệp ảm đạm, yêu đương thất bại), thường dùng như từ ngữ tự châm biếm bản thân)

Thế mà con đường tình duyên của cậu ấy vẫn chẳng hề thuận lợi, liên tục gặp phải những tên khôn, lừa tiền gạt sắc... Tôi thì lại vô cùng phục cậu ấy, nhiều lần vấp ngã đến thế rồi, sao còn có thể ngay lập tức có dũng khí tìm tình yêu mới?

Lần này cậu ấy đã hơi hơi có kinh nghiệm, cố ý thuê một căn phòng cũ nát cách tiệm tôm hùm không xa, các khung cửa trong nhà đều làm bằng gỗ, có cảm giác rất cổ rồi.

“Làm như vậy anh ấy sẽ không biết tớ có tiền, nếu như anh ấy thích tớ, nhất định là coi trọng con người tớ!” Tiểu Yêu tràn đầy tự tin nói thế.

“...” Đương nhiên tôi vẫn không tiện đả kích cậu ấy, cho dù cậu không có tiền thì người ta vẫn có thể lừa gạt cậu biết không hả? Lại nói cái phòng ở cậu ấy cho rằng không đáng giá kia, ai có thể không biết đó là khu phòng trọ học tốt nhất trong toàn thành phố? Nếu không cậu cho rằng sao người ta còn chưa dỡ nó đi? Người ta muốn dỡ đi xây lại cũng dỡ không nổi đó!

“Căn phòng này tớ mua lại rồi, chỗ này cách tiệm của anh ấy không xa, nếu sau này chúng tớ bên nhau thì có thể ở đó luôn.”

Hừ hừ hừ, cậu ta trâu bò, đến cả việc sống chung cũng lên kế hoạch cả rồi, nếu không phải cả hai người đều là đàn ông không sinh được con, e là chuyện cho con học nhà trẻ nào cậu cũng tính xong rồi hả?

Lần thứ hai tôi nhịn được không đánh cậu ta, mà nói thật, tôi thật sự không coi trọng cuộc tình này, có ba nguyên nhân: Tôm Hùm Ca chưa chắc đã là gay. Cứ cho anh ta là gay thật, coi trọng Tiểu Yêu thật, nhưng nhà Tiểu Yêu có tiền như thế, gia sản mấy trăm triệu, làm sao có chuyện để cậu ta bên một người bán tôm hùm? Lại còn là đàn ông? Ai biết Tôm Hùm Ca có phải người xấu không, nếu anh ta là kẻ lừa tiền gạt sắc thì làm sao? Tuy rằng Tiểu Yêu là học bá, là người tốt nghiệp đại học danh tiếng từ nước ngoài về, nhưng một khi rơi vào lưới tình thì cậu ấy cũng đánh rơi luôn trí thông minh, điều này thực sự quá khiến người ta lo lắng. “Tất cả mọi chuyện đều là Thần Tôm Hùm chỉ dẫn! Tớ yêu tôm hùm, ông trời liền thưởng cho tớ một thiên sứ bán tôm hùm!”

Lại nữa rồi, Tiểu Yêu lại phát biểu châm ngôn sống kì diệu của mình.

Tôi làm bạn của cậu ấy, thực sự vì cậu ấy mà nát tâm.

3. Chương 3

Tôi chưa bao giờ nghĩ trên thế giới này có Thần Tôm Hùm, hoặc là nói, cõi đời này không có thần... Nếu như nhất định phải có Thần, vậy chỉ có thể tồn tại Thần Mì thôi.

Mọi người không biết Thần Mì sao?

Bạn nào chưa từng nghe tới xin mời hỏi chị Baidu, tìm kiếm “Giáo hội Mì Bay” hoặc “Giáo hội Quái vật Spaghetti Bay”, tên tiếng Anh là Pastafarianism hoặc Flying Spaghetti Monster, viết tắt là FSM.

Chúng tôi tin rằng vũ trụ là do Quái vật Spaghetti Bay sau “một lần say rượu nghiêm trọng” đã tạo ra, mà Quái vật Spaghetti Bay này chính là thực thể duy nhất, cho nên gọi là Thần Mì Bay.

Được rồi, đây chính là trào phúng tính hư cấu tôn giáo.

Nhưng tôi thật lòng yêu mì sợi, đây là món tôi thích nhất, cũng là món thích hợp nhất với tôi – trong lúc bận rộn dành ra vài phút, ngồi trong quán nhỏ dưới tầng, gọi một bát mì mười đồng, cúi đầu sột soạt húp sạch sẽ, thế là xong bữa cơm.

Tôi cũng không phải loại người không thể hòa hợp với người xung quanh, không thể hiện mình quẫn bách, cũng sẽ không quá cô độc. Đến quán nhỏ ăn mì, có rất nhiều người giống tôi – quần áo tùy tiện, cảnh tượng vội vã, một mình.

Tôi không giống Tiểu Yêu, có tiền lại có thời gian.

Ăn tôm hùm thật quá phiền toái, tôi thà rằng ăn cơm sốt thịt tôm hùm (1).

Các bạn hiểu chứ? Dùng cả mấy tiếng đồng hồ, ngồi từ từ lột vỏ tôm hùm, ăn một bữa thì cũng phải mấy cân, kì thực lại không được bao nhiêu thịt tôm, nếu như gọi phải tôm hùm danh tiếng, không cẩn thận thì một miếng ăn sẽ là mấy ngàn đồng... Đùa cái gì thế, tưởng là ăn tôm hùm Boston chắc? Lương cả tháng của tôi mới bằng từng đó đó...

Tôi quá nghèo, chỉ có thể kiếm tiền rồi lại tiết kiệm.

Ban ngày tôi là nhân viên sửa xe cửa hàng 4S (2), tối đến rửa đi bàn tay bám đầy dầu mỡ, tôi sẽ lên mạng viết tiểu thuyết võ hiệp, mỗi ngày mười vạn, đổi lấy chút tiền nhuận bút. Cửa hàng 4S: Cửa hàng kinh doanh và dịch vụ ô tô 4S – Automobile Sales Serviceshop 4S – Tập hợp các loại hình tiêu thụ xe (Sale), cung cấp linh kiện thay thế (Spare-part), dịch vụ sau khi mua xe (Service) và phản hồi các thông tin (Survey) Nhưng mà quá khó khăn, thời nay người đọc tiểu thuyết võ hiệp càng ngày càng ít, hơn nữa tôi viết cũng không tốt... Mọi người xem, tiêu đề câu chuyện này cũng đủ nói lên tài nghệ sáng tác của tôi rồi đấy.

Với cả, có rất nhiều người đều nói, đọc thật khó chịu.

Tôi hỏi độc giả, làm sao mới có thể sướng khoái?

Bọn họ nói: Thêm nhân vật nữ chính đi! Hoặc thêm một đám nhân vật nữ chính đi!

...

Tôi không muốn như vậy

Tôi viết rất nhiều nhân vật nữ tính tình tươi sáng, ví như một nữ sát thủ nào đó, một hộ pháp ma giáo nào đó, thậm chí bà chủ cửa hàng bánh bao... nhưng tôi nghĩ trong truyện không cần có nữ chính, vì vai chính của tôi không cần yêu... Các bạn hiểu không, tình yêu khiến trí thông minh của nhân vật chính đột nhiên giảm xuống, trở nên ngu ngốc giống cậu bạn Tiểu Yêu của tôi.

Nhân vật chính của tôi chỉ cần có bạn bè là đủ rồi, đủ khiến hắn có thể sống thật phóng khoáng thỏa chí, ăn uống rõ ràng.

4. Chương 4

Có vẻ mọi người thực sự không thích đọc võ hiệp lắm, có lẽ là cảm thấy sức tưởng tượng không bằng truyện huyền huyền, cảm giác sướng khoái không bằng văn ngựa đực.

(Văn Ngựa Đực là trong truyện có một nhân vật nam chính và một dàn harem nữ chính của nam chính. Các bạn nam FA Trung rất thích đọc thể loại này =))))))

Tôi lên đọc vài truyện dòng sướng văn, nói thật, những truyện này thực sự sướng khoái, nhưng loại sướng khoái mang cho người đọc cảm giác hư cấu rất lớn, tôi đọc tiểu thuyết, sướng khoái cùng nhân vật chính, đến khi quay lại nhìn căn nhà chỉ có bốn bức tường, nghĩ đến bản thân không có tiền cũng không có người yêu, chỉ còn nổi bi thương thấm ra từ trong lòng.

Nhưng tôi lại hâm mộ những tác giả đó, có thể sáng tạo nên một cuộc sống mỹ lệ đến thế, dù là giả thôi thì sao chứ? Giống như những nhân viên tiêu thụ đứng ở ngoài cửa hàng của chúng tôi, mặc âu phục thắt cavat, tóc tai chải chuốt bóng loáng, từ tốn nói chuyện với khách hàng về tính năng ô tô và các phương án tài chính, giống như bản thân họ cũng đã mua được xe tốt... Tôi thật hâm mộ họ, giống như hâm mộ những tác giả kia.

Nghèo khó và tự ti hạn chế sức tưởng tượng của tôi, nhân vật chính dưới ngòi bút tôi gần đây thật giống như đang bị đè nén, các độc giả thiên sứ càng ngày càng ít... Có khi một vạn chữ mỗi ngày không đủ, vậy thì hai vạn... Thôi đi, mười vạn cũng vậy, dù sao cũng không ai đọc.

Không không không, tôi đến đây nói nhằm không phải để mọi người đến đọc tiểu thuyết tôi viết, đại khái chỉ là thụ động chút thôi mà. Lại nói đến cậu bạn Tiểu Yêu của tôi, cậu ấy nói Tô Hầm Ca thực sự mang đồ ăn đến tận cửa theo đơn hàng trên App “Chết đói à”, lúc nhìn thấy cậu ấy còn nói thêm câu “Là cậu à.”

Vì ba chữ này mà Tiểu Yêu kích động cả buổi tối “Tớ đã bảo anh ấy để ý tớ rồi mà! Nhìn cái nhận ra luôn!”

“...” Tôi đương nhiên vẫn không đả kích cậu ấy, chỉ có thể khuyên cậu ấy rằng việc gì cũng phải để ý một chút, đừng để bị lừa gạt.

“Cũng vì cậu cả ngày cứ sợ đầu sợ đuôi nên mới mãi không tìm được đối tượng đấy!”

“...” Tôi cảm thấy Tiểu Yêu như thế là không được, tôi muốn tốt cho cậu ấy, cậu ấy sao lại muốn xía vào tôi? Kiểu không nhà không xe như tôi đây, mỗi tháng trả xong tiền thuê nhà, tiền vay đóng học phí thì còn được mấy đồng, tìm đối tượng cái gì.

Lại nói, tôi cũng không cần đối tượng.

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thôi, tôi lười nói với cậu ấy, tôi còn phải xuống tầng ăn mì, đi tìm Thần Mì Sợi cầu xin thần phật phù hộ một chút, an ủi tâm linh bị thương một chút, Amen!”

Vừa rồi nhìn thấy có bạn bảo mì chỗ bạn ấy giá bốn đồng, thật đáng hâm mộ... Ở thành phố của tôi giá cả thực sự quá cao, một bát mì ít nhất cũng mười đồng, nếu có thịt thì giá sẽ tăng thành hai mươi.

Chẳng qua quán dưới tầng nhà tôi làm ăn có lương tâm lắm, mấy năm qua giá hàng tăng cao, mỗi nhà bán hàng đều tăng giá, không tăng giá thì cũng biến tướng ăn bớt nguyên liệu, chỉ có tiệm này vẫn luôn làm mì đầy đủ, bát đất nhất cũng không quá hai mươi đồng.

Thành phố miền nam giống chỗ tôi ở, hương vị mì sợi ở đây không thể nào theo kịp hương vị mì sợi phương bắc, nhưng hương vị gia truyền thì rất ngon, sợi mì đủ dai, còn có vị tôi thích, nước dùng cũng rất vừa miệng.

Chủ quán là một anh chàng cao gầy, lúc không có việc gì làm thì thích kê bộ bàn ghế nhỏ ra ngồi ở cửa tiệm, cúi đầu nghịch điện thoại di động, cũng không biết là anh ấy làm gì, dù sao cũng không phải chơi nông trại.

Thu ngân hình như là mẹ anh ấy, một phụ nữ trung niên què chân, tuy rằng tàn tật nhưng mỗi ngày đều vui vẻ tươi cười.

Hôm nay tôi gọi mì xương sườn yêu thích, giá chỉ có mười hai đồng, vô cùng có lời.

Tôi đang định bắt đầu ăn, đột nhiên một lon Coca ‘rầm’ một tiếng đập xuống trước mặt, ngẩng đầu lên thì thấy chủ quán đang đứng nhìn tôi.

Tôi cho là anh ấy đang muốn tăng lượng tiêu thụ đồ uống nên cự tuyệt theo bản năng, có ba nguyên nhân: Uống Coca xong thì không uống được nước mì, tôi muốn giữ bụng uống nước mì. Uống Coca nhiều sẽ nghiện. Một lon Coca có giá những ba đồng, quá đắt. “Đồ uống là quà tặng” Chủ quán giống như nhìn thấu sự nghi ngờ trong mắt tôi “Quà tặng đồ uống cho khách quen”

Tôi do dự một chút, vẫn cảm thấy không nên nhận “Tôi...không uống.”

“Không thích uống?” Chủ quán nghe giọng suy nghĩ một chút, cầm lon Coca đi ra, tôi cúi đầu ăn mì tiếp, vừa ăn một miếng, anh ta lại đột nhiên xuất hiện, tay cầm một cái bát nhỏ, đổ vài miếng xương sườn vào bát tôi, nước mì thiếu chút nữa bắn lên mặt tôi.

Tôi không biết anh ta suy nghĩ gì, ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

“Xương sườn tặng cho khách quen.” Anh ta nói “Ăn nhiều vào, cậu gầy quá.”

“...” Người này thật lạ, tôi gầy hay không liên quan gì đến anh ta? Công nhân sửa xe chúng tôi thường tiêu hao nhiều thể lực, không gầy mới là lạ... Lại nói thật là đồ ăn đắt, phần lớn thời gian tôi ăn thịt rất... thôi, đã có thịt tặng đến, tôi không khách khí nữa!

Chủ quán bật cười “Nhìn cậu vui vẻ kìa”

“...” Tôi cố gắng kiểm soát biểu cảm một chút. Thật là, đến khi nào mới có thể biểu hiện mình không phải kẻ điều ti, chỉ là mấy miếng xương sườn thôi, có tiền đồ chút được không?

*

(1) CƠM SỐT THỊT TÔM HÙM



6. Chương 6

Chỉ ăn mỗi hai miếng thịt, tôi đã có cảm giác no căng bụng, tôi đại khái chính là mệnh điều ti đi.

Hôm nay ăn no đến mức không ngủ được, mọi hôm cùng lắm tôi chỉ viết được năm ngàn chữ hôm nay thế mà tôi lại viết được tận mười lăm ngàn chữ.

Nguyên nhân khác cũng là bởi vì hôm nay, tôi vậy mà nhận được ba comment từ độc giả. Bọn họ chất vấn tôi, tại sao lại đem bằng hữu duy nhất của nam chính là Hãn Huyết Bảo Mã (*Con ngựa quý tên Hãn Huyết của nam chính trong tiểu thuyết của bạn Tiểu Vệ*) viết chết rồi.

Bọn họ nói như vậy tôi không phục, cái gì mà bằng hữu duy nhất của nam chính chứ, vai chính có rất nhiều bằng hữu mà? Ví dụ như Võ Đang đạo nhân, thế gia công tử, thậm chí cả bà chủ cửa hàng bánh bao nữa... Có điều phần lớn thời điểm đều ở bên cạnh con ngựa này, suốt ngày tâm sự thì thầm với nó nội tâm của hần, mới khiến con ngựa này có vẻ đặc biệt quan trọng mà thôi. Còn có, bình thường viết người chết thì chẳng thấy ai nói gì, đột nhiên chết một con ngựa lại nhảy ra mấy cái comment lặn, đến cùng là có chuyện gì xảy ra, có thể đừng phân biệt đối xử như vậy được không, trong tiểu thuyết võ hiệp chết mấy cái này cái nọ không phải rất bình thường sao?

Thôi được rồi, hôm qua nhất thời xúc động mới viết ngựa của nam chính chết, hôm nay tôi cũng hối hận rồi, hình như thật sự nam chính cũng không có một người bằng hữu nào thì phải, đến cái người để tưởng niệm linh tinh cũng không có. Võ Đang đạo nhân đang ở trên núi Võ Đang cách nam chính rất xa, thế gia công tử thì đương nhiên là bận tán gái, bà chủ cửa hàng bánh bao ở gần đấy ngược lại có thể tâm sự thì nàng lại là boss cuối, tôi đã chôn rất nhiều phục bút* rồi, boss cuối cùng thế nào cũng sẽ bị đẩy, nàng không thể nào thật tâm làm bằng hữu của nam chính được. Làm sao bây giờ... Cảm giác nam chính này rất

cô độc giống như tôi vậy, thế này thì hồng hết rồi, độ sáng** ít như vậy ai sẽ đọc?

*Phục bút (/Foreshadowing) là kỹ thuật được người viết sử dụng để cung cấp các manh mối để độc giả có thể đoán trước điều có thể xảy ra sau đó trong câu chuyện. Nói cách khác, nó là một công cụ văn chương được tác giả sử dụng để gợi ý về một tình tiết và những điều có thể xảy ra trong một tương lai gần, hoặc các chiều hướng phát triển của một tình tiết về sau trong câu chuyện

**Sáng: Sướng =)))) Sáng Văn: Thể loại văn khiến người đọc cảm thấy sáng khoái, sung sướng. Ví dụ truyện thăng cấp, nhân vật chính có bàn tay vàng.

Không được, thế nào cũng phải để hần làm quen với một người bằng hữu mới... Mặt than lão bản thế nào? Thoạt nhìn là một lão bản mặt than khiêm tốn bình thường, nhưng thật ra là một đại hiệp chính phái, đến cái mặt than cũng chỉ là ngụy trang, mục đích là để giám sát cửa hàng bánh bao đối diện, bởi vì hần phát hiện bà chủ cửa hàng này có vấn đề... Có thể để cho hần cùng nam chính kết giao bằng hữu, về sau cả hai có thể cùng nhau phá án.

Được rồi... mặc dù có chút thô bỉ, nhưng cứ như vậy đi, dù sao câu chuyện này vốn đã viết rất thô bỉ rồi.

Haiz, trí tưởng tượng của tôi nghèo nàn như vậy, sao lại muốn lên mạng viết văn vậy ta? Chờ viết xong truyện này chính mình cũng nên tìm chút việc lặt vặt vào buổi tối, dù sao thì loại tác giả hạng mười tám như tôi đột nhiên biến mất trên mạng chắc cũng chẳng ai chú ý tới.

Bi thảm quá đi mất thôi, hoàn toàn không có ai đọc, viết ra ba cái comment kia, đại khái chính là ba độc giả duy nhất của tôi đi.

7. Chương 7

Nhưng là tôi thực sự rất yêu thích kiếm hiệp.

Nam chính có thể nghèo, có thể không xuất thân danh môn chính phái, thậm chí võ công kém cũng chẳng sao, chỉ cần giá trị may mắn đủ, cũng chỉ cần có lòng hiệp nghĩa. Đó chính là cuộc sống mà tôi hướng tới, nhưng là một tác giả viết truyện tôi biết rằng, vai chính thực ra cũng không có cách nào sống quá tùy ý. Nơi nào có con người thì sẽ có giang hồ, mà người sống trong giang hồ sẽ thân bất do kỷ.

Tất cả nhân vật dưới ngòi bút của tôi đều có nguyên mẫu.

Nguyên mẫu Võ Đang đạo nhân là thầy giáo dạy vật lý hồi cấp ba của tôi, sống hệt như một tiên nhân thoát tục vậy. Bà chủ cửa hàng bánh bao là phó tổng nơi tôi đang làm việc hiện giờ, trước mặt mọi người thì tươi cười như hoa, sau lưng lại âm ngoan độc ác. Thế gia công tử không ai khác chính là Tiểu Yêu, bị “Yêu Nữ” lừa hết lần này đến lần khác, vậy mà lần sau vẫn sẽ si mê “Yêu Nữ”. Còn mặt than lão bản, đó không phải là ông chủ quán mì dưới lầu sao?

Cứ gọi chủ quán này chủ quán kia có chút phiền phức, chúng ta gọi hân Mì Sợi Ca là tốt rồi.

Nói đến thì con người Mì Sợi Ca này cũng thật là tốt, từ sau lần tặng xương sườn trước đó, hiện tại tôi phát hiện mỗi lần ăn tại đó là được cho thêm rất nhiều đồ ăn, có khi là tôm tươi bóc vỏ, thịt heo xép, đôi khi là thịt bò nạm,... mà cũng có khi tất cả những thứ trên đều có. Càng về sau tôi càng thấy xấu hổ, đành phải bảo hân dừng lại. Hân chẳng qua chỉ là làm ăn buôn bán nhỏ, tôi không thể cứ chiếm tiện nghi của hân mãi được.

“Đã nói khách quen tôi mới thêm đồ, cũng chả đáng mấy đồng, cậu việc gì cứ phải thế chứ?” Mì Sợi Ca tựa như mất hứng nói.

Nói thực tôi cũng không phải đũa ngọc, chẳng lẽ lại không nhìn ra được hân đặc biệt chăm sóc tôi sao? Tuy rằng tôi cũng không biết tại sao hân lại đặc biệt chăm sóc tôi... Người ngồi cạnh đang ăn mì thịt bò là một người đàn ông trung niên góa vợ sống gần đây, tôi mười lần đến đây ăn thì cũng nhìn thấy hân tới bảy lần, cũng coi như là khách quen, thế tại sao không thấy Mì Sợi Ca thêm thịt cho người ta?

Mì Sợi Ca nhìn nhìn đại thúc, lại quay sang nhìn nhìn tôi, bĩu môi đi ra ngoài. Chỉ chốc lát sau hân quay trở lại, trên tay bưng một cái chén nhỏ, đổ một đồng thịt vào trong bát của người đó khiến nước mì thiếu chút nữa bắn lên trên mặt đại thúc.

Đại thúc vẻ mặt khó hiểu ngẩng đầu lên nhìn hân, không biết hân muốn làm gì.

“Bàn bên cạnh tặng chú.” Mì Sợi Ca chỉ chỉ tôi nói.

Thế là đại thúc quay đầu nhìn lại, tôi tức khắc đỏ mặt vội vàng nói “Không, không phải.”

“Cảm ơn, chàng trai.” Đại thúc cười nói xong, cúi đầu khoái trả ăn.

Tôi không thể làm gì khác hơn là quay lại trừng Mì Sợi Ca, lại thấy hân ôm cánh tay nhìn tôi mỉm cười, cái nụ cười đầy khở phải nói là có bao nhiêu thiếu đồn.

Tôi có chút buồn bực, không có nguyên nhân gì mà lại thấy có chút tức giận, ngay cả tôi cũng không biết mình đang tức giận cái gì.

Tôi cúi đầu, vùi đầu ăn hết bát mì xương sườn thịt bò nạm tôm bóc vỏ này, rồi đưa ra quyết định sẽ không bao giờ đến đây ăn nữa.

Tuy rằng tiệm này ăn cực kì ngon, giá tiền hợp túi, Mì Sợi Ca còn rất tốt nữa...

Có lẽ tôi chính là một người không biết điều như vậy, một chút ân huệ cũng không tiếp nhận nổi.

8. Chương 8

Thực ra không ăn ở tiệm của Mì Sợi Ca cũng không khó khăn như vậy, nơi này là khu dân cư cũ, người ở đây lại thích ăn mì, ngoại trừ tiệm mì của Mì Sợi Ca thì gần đây còn hai quán nữa.

Giá cả của tiệm ở cuối hẻm kia so ra thì không chênh lệch với tiệm của Mì Sợi Ca là bao, nhưng mà đồ ở đây ăn không ngon, sợi mì mềm oặt, chủ quán có lúc sẽ ăn bớt nguyên liệu, chẳng hạn như lần trước mua một bát mì thịt bò ở đó, bên trong vậy mà lại chỉ có đúng hai miếng thịt bò to bằng móng tay, còn là móng tay ngón áp út.

Tiệm ở chỗ giao lộ kia theo kiểu dây chuyền, trình độ làm cũng được, giá cả khá đắt, mùi vị khá khả quan, ngược lại tôi cảm thấy giả cả mà không cao, thì có lỗi với danh tiếng cùng chiêu bài lớn như vậy của nhà bọn họ.

Với cả tôi cũng không nhất thiết phải ăn mì, còn có thể ăn cơm hộp, bánh rán trái cây, bún chua cay, ăn bánh mật chiên hoặc tôi cũng có thể tự nấu cơm... Được rồi, tôi không biết nấu cơm, có lẽ lúc nào nên đi học nấu ăn, tự mua đồ tự nấu cho mình ăn, đại khái có thể tiết kiệm chút tiền.

Hôm nay sau khi tan việc tôi vốn muốn đi mua thức ăn, may mà trước khi ra khỏi nhà tôi có liếc qua điện thoại di động.

Tiểu Yêu nhắn tin cho tôi, hỏi tôi buổi tối có rảnh không, nói muốn đưa tôi đến cửa hàng tôm hùm của bạn trai cậu ấy.

Thật tuyệt vời, Tôm Hùm Ca đã thành bạn trai của cậu ấy... Không hổ là Tiểu Yêu, rất có bản lĩnh.

Cậu ấy trước khi đi nói với tôi, tuyệt đối không nên nói với Tôm Hùm Ca cậu ấy là người có tiền, cậu ấy tính sau này mới nói, hiện tại cậu ấy mới chỉ nói cho Tôm Hùm Ca rằng mình là một nhân viên quèn trong văn phòng gần đây. Tôi cảm thấy Tiểu Yêu lại làm chuyện ngu ngốc nữa rồi, lừa dối người mình thích là không được, có điều... Ừm, không chừng Tôm Hùm Ca cũng đang lừa gạt cậu ấy đi? Dù hắn có là tên đàn, cũng sẽ không thể nào không phát hiện được Tiểu Yêu là người có tiền, có ba nguyên nhân như sau:

1. Dân đi làm phổ thông có tiền cũng sẽ không ai rảnh rỗi như cậu ấy mỗi ngày đi ăn 6 cân (=3kg) tôm hùm cao cấp.
2. Cứ coi như Tiểu Yêu ở nhà trọ rách nát đi, thì cũng không có ai như cậu ấy toàn thân từ trên xuống dưới đều là hàng hiệu, từ áo sơ mi đến cà vạt, từ giày da tới đồng hồ đeo tay, chất liệu sa hoa vừa nhìn là đã biết.
3. Tiểu Yêu có một loại khí chất quý công tử rất đặc biệt, vừa nhìn là biết cậu ấy sinh ra trong một gia đình giàu có, cậu ấy không học được cách làm điều ti như tôi.

Đương nhiên tôi cũng không đả kích cậu ấy, chỉ đáp ứng buổi tối sẽ ăn cơm với bọn họ.

Tôi muốn chính mắt nhìn thấy Tôm Hùm Ca, dùng hỏa nhãn kim tinh của tôi tỉ mỉ xem xét hắn từ đầu tới chân. Mấy tên bạn trai cũ cặn bã trước đó của Tiểu Yêu, thực ra tôi đều nhìn ra được là có vấn đề, tôi

cảm thấy tôi rất lợi hại, giám định căn bã là tuyệt nhất, nếu lần này lại... Haiz, tôi càng mong đợi Tôm Hùm Ca là người tốt hơn. Đừng nhìn bộ dáng quần là áo lượt thường ngày của Tiểu Yêu, kỳ thực cậu ấy người này cực kỳ tốt, cậu ấy đáng giá có được một đoạn tình yêu mỹ mãn.

Ày, mười ngàn chữ tối nay tôi viết về việc thế gia công tử cuối cùng cũng tìm được chân ái đi, hần ta cũng thật không dễ dàng mà.

9. Chương 9

Kỳ thực mọi người cũng kỳ quái đi, đều nói ngư tử tầm ngư mã tầm mã*, tại sao một tên điều ti như tôi lại có một người bạn thổ hào như hần?

**Ngư tử tầm ngư mã tầm mã = vật hợp theo loài*

Đại khái cũng là duyên phận đi.

Thành tích thi tốt nghiệp trung học của tôi không tệ, có điều cũng chỉ có thể vào các trường tuyển hai, học không nổi trường tuyển ba, định là sẽ học trường nghề. Cũng may vào được chuyên ngành yêu thích, cơ khí ô tô. Nam nhân đều thích nghe âm thanh động cơ ô tô, tôi cũng vậy. Từ hồi năm nhất đại học, tôi đã len lén đi làm công thực tập ở các xưởng sửa xe bên ngoài, cho dù là rửa xe hay là bảo dưỡng, sửa xe hay là lắp ráp, tôi đều cảm thấy đặc biệt có hứng thú, hơn nữa còn có thể kiếm thêm chi phí sinh hoạt.

Lúc đại học năm thứ ba đi thực tập, tôi vào làm trong một tiệm cải tiến xe, rồi sau đó quen biết với Tiểu Yêu.

Mọi người biết đấy, cái loại công tử ca nhiều tiền như Tiểu Yêu, trong tay luôn có tới mấy cái xe lặn, Tiểu Yêu còn ngại chơi không đủ nên đem ra tiệm cải tiến chúng tôi, hận không thể biến xe thành Transformer (*Theo mình tra thì là một loại robot biến hình siêu cấp mạnh mẽ*).

Mọi người trong tiệm đều biết Tiểu Yêu là thần tài, mỗi lần cậu ta vừa đến là tất cả mọi người đều vút hết công việc trong tay, đi đến ân cần lượn lờ vây quanh cậu ta.

Chỉ có mình tôi là chuyên tâm vui đùa nghịch nghịch xe, e rằng chính phần “cao lãnh” này đã hấp dẫn Tiểu Yêu, cậu ta chạy đến nói muốn làm bạn với tôi, còn nói người tương mạo đoạn chính lại không thích nói chuyện mới là người có bản lãnh thật sự.

Lúc đó tôi cảm thấy cậu ấy thực đàn, nhưng cũng cảm thấy rất cảm động, dù sao thì tôi thực sự chả có đứa bạn nào.

Tôi không thích nói chuyện.

Thực ra cũng không phải là không thích nói chuyện mà là không nói được... Tôi bị nói lắp, còn thuộc loại nói lắp đặc biệt nghiêm trọng.

Thật giống với bây giờ, cậu ta ngọt ngọt ngấy ngấy nói chuyện với Tô Hùm Ca, Tô Hùm Ca lễ phép cười với tôi, tôi cảm thấy nên nói gì đó, khen khen Tiểu Yêu hay nói nói chút chuyện sinh hoạt ngày thường cũng được, nhưng đáng tiếc tôi không nói nên lời, không thể làm gì khác hơn là ngốc ngốc dần dần cười theo.

Lúc trước tôi đoán không sai, Tô Hùm Ca khẳng định đã sớm biết được Tiểu Yêu là người có tiền, hẳn rất giàu có, cái này không gạt được tôi.

Có thể suy đoán của tôi cũng không quá chính xác, tôi không ngờ được rằng, Tô Hùm Ca, hẳn dường như thực sự vô cùng thích Tiểu Yêu.

Ánh mắt không thể lừa người, loại ánh mắt đó – cũng chiều cùng mê luyến, tham lam lại khắc chế, rõ ràng thích đến muốn ăn luôn Tiểu Yêu, lại được khống chế vô cùng tốt, bộ dáng tỏ ra rất lý tính ôn nhu, ánh mắt lại tràn đầy dục vọng muốn chiếm làm của riêng.

Tôi run lập cập, cảm thấy Tô Hùm Ca là một kẻ rất đáng sợ. Thế này cũng quá cường điệu rồi đó, bọn họ rõ ràng chỉ mới quen biết nhau được mấy ngày. Nhưng mà, thôi được rồi, chỉ cần hắn thành tâm đối tốt với Tiểu Yêu, kỳ thực cũng không cần quá lo lắng, nói không chừng Tiểu Yêu rất thích cảm giác này, đúng không nhỉ?

Được rồi, tôi đã nghĩ ra mười ngàn chữ của hôm nay sẽ viết như thế nào rồi, thế gia công tử cuối cùng bị “Yêu nữ” trói lại chặt chẽ, từ đây thoái ẩn giang hồ, chỉ để lại một cái truyền thuyết.

Chuyện tình cảm riêng tư, rắc rối của ai thì người đó tự giải quyết thôi.

Thiếu đi một trong những nhân vật quan trọng, phần diễn của nhân vật khác hẳn là nên tăng thêm nhỉ?

Vậy viết lão bản mặt than là được rồi.

Thực ra tôi không muốn ăn tôm hùm, tôi chỉ muốn ăn mì.

10. Chương 10

Ăn tôm hùm tới ba tiếng đồng hồ, điều này làm tôi có chút khẩn trương, rất lo hôm nay không đánh được mười ngàn chữ... Thôi, chỉ cần đánh ba ngàn là được rồi, đằng nào cũng không có ai xem, có khi chỉ cần có cập nhật chương mới là tốt rồi.

Ngày mai viết nhiều hơn chút vậy.

Haiz, tôm hùm căn bản ăn không đủ no, hoặc có thể tư thể bóc tôm của tôi không đúng, luôn cảm thấy đau tay, ăn không được bao nhiêu thịt tôm, buổi tối về nhà vẫn cảm thấy đói bụng.

Tôi muốn ăn mì.

Mọi người nói xem có phải Mì Sợi Ca cho thuốc phiện vào trong mì không nhỉ? Chứ sao mới năm ngày không ăn mà tôi đã nhớ đến hoảng loạn.

Muốn ăn một bát mì nóng hổi, có sợi mì dai dai hợp với nước canh đậm đà, còn có xương sườn, thịt bò nạm, tôm bóc vỏ cùng với chút rau cải xanh, xì xụp một cái húp vào trong miệng... Không được rồi, thế này tôi chết đói mất thôi, tôi muốn ăn mì!

Nhưng mà đã nói rõ là sẽ không tới nơi đó của Mì Sợi Ca nữa, nếu hẳn lại thêm đồ ăn cho tôi thì biết tính sao? Tôi cũng không thể cứ không công mà hưởng lộc của hẳn mãi như vậy được.

Nếu không tôi đưa thêm cho hẳn ít tiền? Nhỡ hẳn không nhận thì làm sao?... Haiz, đã hơn 9h rồi, không biết tiệm của hẳn đã đóng cửa chưa nữa.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên nghĩ ra một ý kiến hay.

Đúng rồi, tôi có thể gọi thức ăn nhanh mà! Dùng APP “Chết đói à” cộng thêm chọn dịch vụ giao hàng tận nhà, như vậy Mì Sợi Ca sẽ không biết là tôi gọi mì, cũng sẽ không thêm loạn nguyên liệu.

Tôi thực quá thông minh, chỉ là không biết phí giao đồ ăn có đắt không đây?

Lấy điện thoại ra mở APP nhìn một chút, kết quả một trận kích động, tiệm của Mì Sợi Ca đang có hoạt động khuyến mãi, giao hàng miễn phí!

Vì vậy tôi rạo rức đặt một bát mì thịt bò nạm.

Vừa nghĩ tôi lập tức có thể ăn một bát mì nóng hổi, tôi cực kỳ kích động... cũng quá điều ti rồi, ăn mì thôi mà cũng có thể kích động đến vậy, có điều cũng có chút tiến bộ rồi đi.

Tôi qua loa dọn dẹp nhà cửa lại một chút, mở máy tính ra mới viết được hai hàng chữ, thức ăn đã nhanh chóng được đưa tới.

Tôi kích động chạy ra mở cửa, vạn vạn không nghĩ tới, đến đưa đồ ăn không phải nhân viên của APP, mà là chính bản thân Mì Sợi Ca!

Hắn thấy tôi ánh mắt lập tức sáng lên “Là cậu.”

“...” Không phải tôi!

11. Chương 11

“Thì ra cậu ở đây đó à.” Mì Sợi Ca không chút khách khí đi thẳng vào phòng, tôi biết làm gì bây giờ? Chẳng lẽ đánh hắn ra khỏi đây? Nhưng hắn thoát nhìn cũng không có ác ý. Hơn nữa theo một cách khác thì tôi và hắn cũng được tính là bạn bè đi? Thôi, vào cũng vào nhà rồi, tôi chỉ đành đưa hắn đôi dép đi trong nhà bảo hắn thay.

“Cảm ơn nha.” Mì Sợi Ca không chút khách khí thay sang dép lê, đặt bát mì lên bàn trước mặt tôi, “Nhanh, thừa dịp còn nóng mau ăn không chút nữa nó trương lên đấy”. Dứt lời ngồi xuống đối diện tôi.

Tôi liếc mắt nhìn hắn một cái, không chút do dự mở hộp đồ ăn ra bẻ đôi đũa dùng một lần thành hai nửa rồi bắt đầu ực... Ăn thật ngon mà ô ô hô hô, trước đây mỗi ngày đều ăn nên chỉ cảm thấy ăn khá là ngon mà thôi, bây giờ năm ngày không ăn vậy mà lại cảm thấy ăn ngon cực kỳ, Mì Sợi Ca chắc chắn đã cho thêm thuốc phiện vào đây. Người này, tôi muốn viết lão bản mặt than thành nhân vật phản diện, mới không phải đại hiệp ẩn núp gì gì đấy mà là đại boss.

Tôi vừa miên man suy nghĩ vừa liên tục ăn, rất nhanh bát mì đã thấy đáy, tôi giờ hộp đồ ăn lên uống sạch luôn cả nước canh, thỏa mãn ợ một cái sau đó nghe được Mì Sợi Ca cười khê một tiếng.

Tôi giương mắt nhìn hắn, cảm thấy gương mặt hắn cười cực kỳ thiếu đòn...Trên đời này sao lại có thể có một người mâu thuẫn đến thế cơ chứ? Tay nghề làm mì thì rõ là tốt mà cười rộ lên lại thiếu đòn tới vậy. Ấy, hình như giữa hai người chúng tôi cũng không tồn tại liên kết chắc chắn* nào đi?

**không có quan hệ đặc biệt thân thiết nào*

“Ăn ngon vậy sao?” Mì Sợi Ca híp mắt hỏi tôi.

Tôi muốn thổ tào chế giễu hắn vài câu, nhưng là tròng giang đại hải không nói nên lời, cuối cùng chỉ có thể thuận theo câu hỏi của hắn gật đầu, được rồi, nó quả thực rất ngon.

“Cậu sao lại có thể đáng yêu tới vậy chứ.” Mì Sợi Ca đột nhiên đưa tay xoa xoa đầu tôi, làm hại tôi sợ đến rụt cổ lại.

“Phì, lại không nói lời nào, ngốc ngốc ngoan ngoan.” Mì Sợi Ca không chịu dừng sờ sờ tóc tôi, người này thiệt đúng là...

“Năm ngày nay cậu không đến, tôi còn tưởng cậu chán mì tôi làm rồi đấy.” Mì Sợi Ca cần nhà cần nhân, “Bây giờ xem ra cậu vẫn còn thích ăn, là gần đây bạn quá hả?”

“Tôi đây, cho cậu số điện thoại của tôi, sau này muốn gọi đồ ăn nhanh cứ trực tiếp gọi cho tôi là được, dùng App ‘Chết đói à’ sẽ bị tính thêm tiền, hơn nữa sau 9h30 là đóng tiệm không thể nhận đơn đặt đồ nữa đâu.”

“Cậu bất cứ lúc nào muốn ăn mì thì gọi cho tôi, khuya bao nhiêu cũng được, tiệm đóng rồi cũng không sao, cho cậu chút đặc quyền.”

“Thêm luôn cả Wechat đi, dùng Wechat bảo tôi cũng được, tùy cậu tiện thể nào hơn.”

“Hôm nay không biết là cậu gọi đồ, bằng không thì..., tôi đã cho thêm ít thịt.”

“Anh... anh không cần.” Tôi cố gắng nói chuyện, thế nhưng rất khó khăn, một câu ba chữ trở lên là tôi chắc phải dùng đến một tiếng đồng hồ... Thôi được rồi, đây chỉ là biện pháp tu từ nói quá mà thôi, nhưng quả thực muốn nói dài sẽ rất lâu.

Mì Sợi Ca hiển nhiên nghe không hiểu tôi nói gì: “Không cần cái gì?”

“Không cần thêm.” Tôi nói.

Mì Sợi Ca: “Không cần thêm cái gì?”

Tôi: “Không cần thịt.”

Mì Sợi Ca: “Không muốn ăn thịt sao? Vậy tôi cho cậu thêm nhiều tôm bóc vỏ.”

Tôi lo lắng: “Không cần tôm!”

Mì Sợi Ca khoe miệng giật giật, dường như là đang nhin cười: “Tôm cũng không ăn? Thế thêm sợi lươn được không, hay một quả trứng nhỉ... Đúng rồi cậu ăn nội tạng không? Tôi đây có thể thêm hoa bầu dục*, gan lợn, ruột già, không muốn ăn mặn thì cho thêm sợi măng hay mấy thứ khác cũng được...”

**Hoa bầu dục: món ăn làm bằng thận của dê, lợn*

“A a a!” Tôi thực sự bị hấn bức đến điên rồi, người này nghe không hiểu tôi đang nói gì sao, “Tôi không cần thêm!”

Mì Sợi Ca phì một tiếng nở nụ cười, lần thứ hai lộ ra nụ cười vô cùng thiếu đòn, lại tới sờ đầu tôi: “Cậu

nhóc nói lấp này sao lại đáng yêu như vậy chứ.”

“...” Nói lấp em gái anh ấy! Đáng yêu em gái anh ấy! Lấy chỗ thiếu sót của người khác ra đùa giỡn thú vị lắm hả! Té ra hần sớm đã nghe hiểu tôi nói gì, cũng sớm đã phát hiện tôi không nói được rõ ràng... Đây rõ ràng là cố ý trêu chọc tôi! Tại sao lại có thể có người như thế, hay là làm mì sợi nhiều quá làm đến ngốc luôn rồi!

“Tại sao không cho tôi thêm nguyên liệu?” Mì Sợi Ca khéo léo hỏi, “Tôi thấy khẩu vị cậu rất tốt, có thể ăn hết mà.”

“Tôi không muốn...” Tôi không muốn chiếm tiện nghi của anh, không muốn nhận ân huệ của anh nữa, tôi trả không nổi.

“Ăn nhiều một chút, cậu rất gầy.” Mì Sợi Ca nói.

“...” Lại nữa rồi, người này thật đúng là, làm gì mà quan tâm tôi gầy hay không chứ, chẳng lẽ coi trọng tôi rồi... Khoan đã! Không thể nào! Tôi là thằng nam đấy nhá!

Tôi kinh ngạc nhìn vào mắt hần, rất nhanh xác định suy đoán của chính mình, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm... Đôi mắt sẽ không gạt người, hần quả thực thích tôi, nhưng không phải loại thích của Tiểu Yêu giành với Tôm Hùm Ca, cũng không phải loại thích Tôm Hùm Ca đối với Tiểu Yêu, hần thích tôi, giống như thích một bé động vật đáng yêu tội nghiệp, giống như thích mèo hoang chó hoang, hoặc giống như thích chim nhỏ bị nhốt trong lồng tre... Điều này làm cho tôi không mấy thoải mái, tôi không phải động vật nhỏ, cũng không đáng thương, tôi là nam nhân, khí lực còn rất lớn, dân sữa xe chúng tôi khí lực đều rất lớn.

“Hóa ra cậu tên là Tiểu Vệ à.” Mì Sợi Ca mở điện thoại ngó ngó trang cá nhân Wechat của tôi, lần thứ hai bắt đầu lẩm bầm.

“...” Đúng vậy, tôi họ Vệ, trên Wechat toàn là bạn học, đồng sự, nên mới dùng tên là Tiểu Vệ, có vấn đề gì sao?

“Tiểu Vệ, tôi đi đây” Mì Sợi Ca cắt điện thoại di động, đứng lên, cười híp mắt nói, “Ngày mai lại tới ăn mì của tôi nhá.”

Tôi ma xui quỷ khiến gật gật đầu, thế rồi hãy còn không nhận được nói một câu: “Không cần thêm.”

“Được rồi, biết rồi.” Mì Sợi Ca lười biếng duỗi eo, vẫy vẫy tay với tôi, đổi giày rồi đi.

Đóng cửa lại, dọn dẹp xong cái bàn lại đi tắm rửa sạch sẽ, tôi mới nhớ đến việc cũng nên ngó qua một chút trang cá nhân của Mì Sợi Ca, còn chưa biết hần tên gì đấy... Không nhìn thì không sao, vừa nhìn tôi lại không còn gì để nói, ID của Mì Sợi Ca gọi luôn là “Mì Ca”, ảnh đại diện là một bát mì... Được rồi, cho nên chúng ta vẫn cứ tiếp tục gọi là Mì Sợi Ca đi.

Tôi lướt lướt qua danh sách bạn bè của Mì Sợi Ca, trong đó rỗng tuếch, có điều mười phút trước vừa đăng cái status duy nhất, không kèm theo gì cả, chỉ có hai chữ: “Đáng yêu.”

“...” Nói tôi sao? Người này là tính coi tôi thành sủng vật để nuôi dưỡng sao?

12. Chương 12

Thật vất vả hoàn thành chỉ tiêu ba ngàn chữ, dù tôi cũng chẳng biết mình đang viết gì.

Những chương mới cập nhập ngày hôm qua vẫn chưa có phản hồi nào, lượng người đặt mua và lượt khen thưởng vẫn chẳng nhúc nhích, ngay cả lượng click đọc hình như cũng không thay đổi. Có khi tôi có làm loạn câu chuyện thêm nữa cũng chẳng có ai phát hiện... Hừ, yên tâm, tôi sẽ không làm thế, những tác giả vô hình như tôi đây cũng có trình tiết.

Ăn no xong mà được đi ngủ thì rất thoải mái, đến cả lúc tỉnh dậy vào sáng hôm sau thì tâm trạng cũng không tệ. Chỉ là công việc vẫn khổ cực như thế, thậm chí có thể nói là càng khổ cực hơn.

Trong cửa hàng lại có một vị công nhân kĩ thuật trẻ tuổi nghỉ việc, chạy sang làm cho một cửa hàng khác... Tôi cảm thấy mình có thể hiểu được vì sao, công nhân sửa xe ở sau nhà xưởng như chúng tôi đây, tiền lương thì ít, công việc vừa bẩn vừa mệt, mà áp lực và trách nhiệm thì lại rất lớn. Dù sao ô tô cũng là công cụ thay cho đi bộ, sửa chữa không cẩn thận sẽ làm chết người.

Có một loại giống tôi đây, thích sửa xe. Đương nhiên không phải chỉ vì tôi nói lắp không gánh vác nổi trách nhiệm bán hàng, tôi là vì yêu thích xe, vô cùng yêu thích. Ai, nhưng đáng tiếc có yêu thích nữa cũng không gánh nổi lượng công việc lớn như vậy. Không biết khi nào cửa hàng mới tìm được người thay thế vào vị trí của người kia, vài ngày thế này còn được, chứ ngày nào cũng mệt thế này tôi sẽ không còn sức viết văn... Hôm qua trộm lười biếng một chút, còn chưa viết nổi đến đoạn công tử thế gia và “Yêu nữ” cùng nhau thoái ẩn đâu.

Ngày hôm nay cũng vậy, bị ép làm thêm giờ rồi dọn dẹp một chút mà đã hơn tám giờ, bụng đói, muốn ăn mì.

Tôi lấy điện thoại di động ra xem, vừa rồi bạn không kiểm tra di động được, bây giờ nhìn đến mà sợ hết hồn. Đều là Mì Sợi Ca, bắt đầu từ sáu giờ, cứ cách hơn mười phút lại gửi cho tôi một tin nhắn, nội dung giống nhau: “Tiểu Vệ, ăn mì.”

“...” Người này không có tật xấu đâu nhỉ? Hoàn thành nhiệm vụ ăn mì? Ép mua ép bán sao? Hôm nay tôi không ăn mì thì sao? Tôi đi ăn cơm trộn, ăn bánh rán, trái cây cũng được mà!

Thế nhưng cuối cùng tôi vẫn trả lời một câu “Được, tôi đến.”

Ai, tôi sao lại điều ty thế này, cả ngày chỉ biết nghĩ đến ăn mì, có tiền đồ một chút đi mà.

13. Chương 13

Hôm nay tôi muốn gọi mì trắng nấu măng, không phải loại có thịt kia, giá chỉ mười đồng, tiết kiệm tiền.

Hôm nay Mì Sợi Ca rất thành thật, không thêm thịt thêm tôm vào bát mì của tôi, khiến tôi yên tâm được chút.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu ăn mì, lúc ăn lại cảm thấy không đúng lắm. Tôi chọc đũa xuống dưới đáy bát, phát hiện có một cái trứng chần đang nằm đó... Không phải, là hai cái.

Tôi tức đến độ đánh rơi đũa, gọi một tiếng “Mì Ca!”

Mì Sợi Ca đang ở sau bếp nghe thấy, đáp một tiếng “Ồi” nhưng lại không ra. Thế nhưng mẹ của Mì Sợi Ca đang lau bàn tính tiền, chúng ta gọi bà ấy là Mì Sợi Mama đi, dời chân lại gần, cười hỏi tôi có chuyện gì.

“...” Tôi nên giải thích với bác ấy thế nào? Tôi nói với con trai bác tám trăm lần đừng cho thêm cái gì vào bát tôi, anh ta liền cho thêm hai cái trứng. Anh ta không phải người ngu đâu, bác sinh ra tên bại gia tử như thế là còn muốn bán hàng nữa không? ... Không được, quá dài, tôi không nói được.

Tôi nhìn Mì Sợi Mama không biết nói gì, Mì Sợi Mama vui vẻ tươi cười nhìn tôi “Ăn không ngon à? Đợi chút nhé, con trai dì ra dì giúp con măng nó, bắt nó làm lại một bát cho con.”

“...” Giúp tôi măng anh ta cái quỷ gì? Tôi không tự mình măng anh ta được sao? Ừ thì cứ cho tôi không măng được... Mà dù gì đó cũng là lòng tốt của anh ta, ài, sao lại khiến người ta phiền lòng thế.

Không bao lâu Mì Sợi Ca từ trong bếp đi ra, anh lấy tạp dề xoa xoa tay, ra hiệu không có việc gì với Mì Sợi Mama, Mì Sợi Mama liền cười híp mắt rồi đi.

Tôi tức giận đẩy chén mì đến trước mặt anh ta, hỏi: “Đây, đây là cái gì?”

“Trứng chần đó.” Mì Sợi Ca mặt vô tội nói.

“Không muốn thêm!” Tôi thực sự muốn điên rồi, đây là lần thứ bao nhiêu tôi nói câu này rồi? Lúc viết tiểu thuyết võ hiệp mà tôi lặp lại một câu thoại nhiều lần như vậy thì độc giả đều nên mắng tôi viết cho đủ số chữ rồi hủy hết lượt đặt mua truyện đi.

“Ăn đi, ngoan” Mì Sợi Ca ngồi xuống đối diện, đẩy bát mì trở lại trước mặt tôi “Tiểu Vệ, cậu đừng nghĩ nhiều thế, tôi chỉ muốn cho cậu ăn nhiều thêm một chút, không có ý gì cả, đừng lo lắng.”

“...” Anh không có ý gì tôi mới lo lắng đấy, nếu anh thật sự tính toán gì thì tôi còn có thể suy nghĩ một chút cò kè giá cả xem sao.

“Coi như tâm tư của anh quá sâu nặng đi, anh rất thích em, nhìn thấy em như nhìn thấy anh hồi còn nhỏ vậy.”

“...” Anh hồi còn nhỏ là cái quỷ gì? Cùng lắm anh cũng chỉ hai mấy tuổi? Không sợ thì mang chứng minh thư đây, không khéo tôi còn lớn hơn anh đấy, tôi chính là càng lớn càng trẻ!

“Khi còn nhỏ nhà anh xảy ra chuyện... Không nói rõ được, chỉ là mỗi ngày vừa bận vừa mệt lại rất nghèo, muốn ăn mì mà cũng không nỡ thêm thịt”

“...” Không phải dáng vẻ của tôi đã nghèo đến cái độ này chứ?

“Đừng chối, anh vừa nhìn đã biết, em thích nhất là mì thịt bò, thứ hai là mì xương sườn. Thế nhưng phần lớn thời gian tới đây em gọi cũng chỉ gọi những món không thịt, cách năm bảy ngày mới gọi mì có thịt một lần là vì tiết kiệm tiền phải không?

“...” Chỉ dựa vào đó anh có thể phát hiện? Anh là thám tử Conan đấy à? Không không không không được nhắc đến Conan... sẽ chết người.

“Anh không xem thường em, càng ngày sẽ càng tốt, tiền cũng có thể từ từ kiếm, nhưng em vẫn còn nhỏ, còn đang tuổi lớn. Em xem em vừa gầy vừa nhỏ, bỏ qua thời kì trưởng thành rồi lớn lên sẽ không cao được nữa thì phải làm sao?

Tôi thật muốn tức chết luôn rồi! Hóa ra anh ta cong cong thẳng thẳng nói thế là để mắng tôi thấp! Tôi còn nhỏ? Tôi còn đang ở thời kì trưởng thành?

“Tôi bao, bao nhiêu tuổi?” Tôi hỏi anh ta.

“17? 18?” Mì Sợi Ca nói “Dù sao cũng không quá 20.”

Tôi không nói gì cả, lời chứng minh thư ra, bóp một tiếng vỗ vào mặt anh ta.

Nhìn rõ chưa? 23 tuổi!

Mì Sợi Ca nhìn chứng minh thư của tôi một lúc, lại nhìn tôi một lúc, “A!” một tiếng, nửa ngày sau mới nói

một câu “Em nhìn đẹp hơn trong ảnh nhiều.”

“...” Tôi không nói nổi một câu, bực tức đấm ngực, ông trời ơi tức chết tôi rồi!

Mì Sợ Ca ngửa đòn nở nụ cười, đẩy bát mì đến trước mặt tôi “Anh thấy rồi, em 24 tuổi, thật không ngờ đó. Hơn nữa anh còn biết tên em và địa chỉ nhà, khà khà khà.”

“...” Có nhầm không thể, anh là tên biến thái đấy à? Có phải anh học tiểu học xong không được tốt nghiệp không, có học qua đại số chưa, 24 cái gì?

“Ngày hôm nay quả thực quá đúng dịp, quả nhiên thêm hai cái trứng cho em là không sai, mau, nhân lúc còn nóng ăn đi.” Mì Sợ Ca cười híp mắt nhét đũa vào tay tôi. “Tiểu Vệ sinh nhật vui vẻ”

Tôi kinh hãi, kinh ngạc mà nhìn anh... Sinh nhật vui vẻ?

Tôi lấy di động ra xem lịch, vỡ đầu một cái.

Ông trời ạ, tôi lại cứ thế quên hết, thì ra hôm nay là ngày sinh nhật 24 tuổi của tôi.

14. Chương 14

Hoàn hồn, không đến mức kinh hoàng, vẫn có hơi cảm động. Dù sao đã ba năm rồi tôi không mừng sinh nhật... Tôi nghèo quá, không có tiền mời người quen ăn cơm, không thể làm gì khác hơn là giả bộ quên, sinh nhật hàng năm của tôi cứ thế mơ mơ hồ hồ trôi qua, đến năm nay thì tôi lại tự nhiên quên mất.

Nhưng thực sự cuối cùng còn có người nhớ tới sinh nhật tôi, tuy rằng tôi không thích nói chuyện cũng không có bạn bè gì, thế nhưng hiện tại, mọi người xem tôi đây mở Wechat, đồng nghiệp và bạn học có không ít người @ tôi, chúc tôi sinh nhật vui vẻ.

Tiền lì xì cũng bay đầy trời, đều là tiền lì xì hợp vận may, người gặp là có phần, tôi cũng vội vàng cướp vài cái. Ở chỗ đồng nghiệp cướp được 1.68, ở chỗ bạn học cướp được 0.66, ở chỗ bạn cùng phòng đại học cướp được 0.18... Tài vận của tôi vẫn rất xấu, lúc cướp tiền lì xì là có thể nhìn ra, người khác đều có mười mấy hai mươi cái, riêng tôi.... Cơ mà nếu đổi góc nhìn, tuy rằng gộp hai lần mới được nhiều tiền, nhưng không phải những con số rất may mắn sao.

“Nhìn điện thoại di động mà cũng có thể cười ngốc như vậy.” Mì Sợ Ca chê cười tôi

Tôi đang có tâm trạng tốt, không thèm so đo với anh, đắc ý ăn xong bát mì với trứng gà, vô cùng lễ phép nói “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo, mười đồng” Mì Sợi Ca chìa tay ra.

Tôi đành định mở túi lấy tiền thì lại bị Mì Sợi Ca nắm chặt cổ tay.

“Đồ ngốc này, đùa em chút thôi. Hôm nay xem như là mì trường thọ tặng em, không lấy tiền.” Mì Sợi Ca ngửa đôn hể hể cười rộ lên.

Tôi thở dài, tính toán một chút, hôm nay sẽ không so đo cùng anh nữa, chúng tôi cũng coi như bạn bè mà. Cảm ơn món mì mừng thọ của anh, nói tôi ngốc tôi cũng không chấp nữa, thế nhưng người anh em à, đầu tiên cứ buông tay tôi ra đã có được không?

Chú ý tới ánh mắt của tôi, cuối cùng thì Mì Sợi Ca cũng buông tay, nói thêm một câu “Không ngờ da cậu trơn mềm thế”

“...” Excuse me? Nếu không phải chúng ta đều là thẳng nam thì tôi nói cho anh biết câu này của anh chính là quấy rối tình dục tôi đấy.

Ăn xong mì tôi về thẳng nhà, dù sao hôm nay tôi còn ba ngàn chữ... Tôi đã từ bỏ mục tiêu mỗi ngày mười ngàn chữ, ba ngàn chữ là đủ rồi, thư thả một chút, không kiếm được nhiều tiền thì viết cái gì đó để vui vẻ đi... đương nhiên điểm thưởng chuyên cần thì vẫn phải có.

Vừa mới viết mấy trăm chữ, điện thoại di động của tôi rung lên, hóa ra là tiền lì xì của Tiểu Yêu gửi tới: Chúc Tiểu Vệ Vệ sinh nhật vui vẻ mãi mãi tuổi mười tám! Tiền lì xì 18.88 đồng.

Tôi không nhịn được bật cười, đây chính là tình cảm bạn bè giữa tôi và Tiểu Yêu. Có lẽ mọi người sẽ cảm thấy cậu ấy keo kiệt, không phải cậu ta là nhà giàu sao, tặng lì xì có mười mấy đồng mà cũng không ngại? Nhưng đây chính là điểm tôi thích nhất ở cậu ấy, đặc biệt tôn trọng người khác. Tôi không muốn nhận bất kỳ sự bố thí nào, có tâm ý là tốt rồi, 18.88, thật sự là may mắn đến mà! (Trong tiếng Trung, số 8 đọc là “ba” gần âm với từ Phát trong từ Phát Tài đọc là “fa”. Cho nên số 8 được coi là số may mắn của người Trung.)

Vì vậy tôi quyết định tạm gác mục tiêu ba ngàn chữ lại, nói chuyện phiếm với Tiểu Yêu trước đã, tâm sự chuyện Tô Hầm Ca... Chính thế, không tán gẫu thì câu chuyện với mọi người thành lạc đề mất.

Sau đó, hừm, không ngoài dự đoán, giữa hai người họ quả nhiên xảy ra vấn đề... Tôi nói rồi, Tiểu Yêu lừa gạt giấu diếm người ta chuyện nhà mình giàu là vô dụng thôi, sớm muộn gì cũng lộ.

“Giờ chúng tớ ở cùng nhau rồi, ở cái phòng ở nhỏ hồi trước tớ mua kia kìa. Anh ấy nhất định muốn trả một nửa tiền thuê nhà, hỏi tớ tiền thuê bao nhiêu. Tớ có biết gì đâu, tùy tiền nói ra một cái giá thì anh ấy bảo tiền thuê quá đắt, cho rằng chủ trọ lừa tớ, bảo là muốn đến nói chuyện với người ta, giờ cậu bảo tớ phải làm sao đây?”

“...” Còn có thể làm gì, nói cho anh ta biết đi chứ, nói cho anh ta biết cậu là tên có tiền, mà tớ đoán anh ta

cũng biết rồi, đừng quên tôi đây chính là kì nhân giang hồ có “Đại Độc Đồng Thuật”! (:vvv bạn nào đọc Naruto rồi sẽ biết mấy cái skill Đồng Thuật đặc biệt này, đại để ở đây em Vệ tự nhận mình có khả năng nhìn thấu được mọi việc =))))))

“Cậu nghĩ tớ có nên lừa anh ấy là tớ trúng vé số 30 triệu không? Tớ thật sự không giả làm người nghèo được...”

“...” Cậu có thể dẹp cái đó đi rồi đấy, cứ cho là trúng vé số, cậu không định mang Tô Hầm Ca về nhà gặp mặt phụ huynh à? Anh ấy nhìn thấy ba mẹ cậu chính là hai vị thường xuyên xuất hiện trên kênh tin tức tài chính thì không phải cũng lộ sao?

Vì thế tôi lại bày mưu cho Tiểu Yêu, như vậy như vậy, như vậy như vậy, nói tóm lại, chính là: Thăng thần thành thật với anh ấy.

Tôi nhớ đến một câu nói từng đọc được trước kia, nói người yêu nhau cuối cùng lại chia cắt nhất định là vì yêu không đủ đậm sâu. Tôi cảm thấy câu nói này hoàn toàn là đánh rắm, sự thực thường là đôi bên tự mình chìm trong những suy nghĩ của bản thân, không biết phải thấu hiểu lẫn nhau, vấn đề nhỏ cứ chồng chất rồi cuối cùng thành vấn đề lớn.

Ví dụ như một đôi tình nhân cãi nhau, người nữ nói “Anh biết anh sai ở đâu không?”, người nam nói: “Hừ hừ đều là lỗi của tôi chứ gì.” Nữ nói: “Cái loại thái độ này của anh chứng tỏ anh từng nghĩ qua!” Người nam nói: “Em muốn nghĩ thế anh cũng không biết làm thế nào.” Người nữ nói: “Vậy thì thôi đi, chia tay!” Cho nên anh Tiểu Yêu à, anh cảm thấy vấn đề phải hỏi rốt cuộc xuất hiện ở chỗ nào, hả?

“Thì là tại vì đó là một nam một nữ, tớ và đối tượng của tớ đều là nam thì không có vấn đề này đâu! Tớ hiểu rồi Tiểu Vệ, tớ đi thấu hiểu lẫn nhau với anh ấy đây!”

“...” Anh Tiểu Yêu, anh chắc chắn nghe hiểu? Được rồi tớ coi như cậu nghe hiểu... Ôi chao, 10 giờ rồi, mau chóng gõ chữ còn đuổi kịp cái mục tiêu ba ngàn của tôi.

15. Chương 15

Ngày ngày bình bình thần thần trôi qua.

Công ty cuối cùng cũng đã tuyển được một công nhân kỹ thuật mới, người còn rất đáng tin, tôi cuối cùng cũng không đến mức mỗi ngày đều tăng ca.

Mỗi ngày năm giờ rưỡi sau khi tan việc tôi vẫn như cũ qua chỗ Mì Sợi Ca ăn mì.

Sau hôm sinh nhật đó, tôi vẫn không có cách nào ngăn được tay hấn thêm nguyên liệu lung tung như cũ.

“Dù cho thời kỳ trưởng thành của cậu qua rồi, cũng không thể cao thêm được nữa, nhưng ít nhất cũng phải tăng thêm ít thịt đi chứ? Cậu xem cậu gầy đến như vậy!”

“...” Tôi cảm thấy anh nhìn vào trông còn gầy hơn đó người anh em, hơn nữa kỳ thực tôi còn có cơ bụng cùng cơ tay, đặc biệt là cánh tay, cần tôi cởi quần áo cho anh xem không? Thôi đi, vào thu rồi khí trời lạnh lắm, không cởi đâu, gầy thì gầy đi.

Có điều suốt ngày ăn chùa thịt của anh, tôi vẫn cảm thấy không được tốt lắm, nên mỗi lần sau khi ăn xong bữa tối tôi đều sẽ ở lại trong cửa hàng tầm một hai tiếng đồng hồ, đôi lúc giúp chút việc vừa sức, ví dụ như lau dọn bàn chẳng hạn.

Cũng bởi vì vậy mà tôi phát hiện một chuyện, chính là Mì Sợi Mama hình như không chỉ đi đứng không tốt, mà tay bác còn không có sức, lấy tiền lau bàn thì còn được, chứ mỗi lần dọn dẹp chỉ có thể bưng một cái bát, nếu như khách ăn còn dư lại nhiều, hoặc cùng một lúc bưng nhiều bát thì sẽ nâng không nổi. Mỗi lần Mì Sợi Ca thấy được đều sẽ đoạt lấy dọn dẹp, tôi thường thường nghe thấy hân hân cả giọng mà rống lên: “Mẹ! Người ngồi lấy tiền là được rồi!”

Hiện tại đã có tôi, mỗi lần đều do tôi tới dọn bàn, thuận tiện vào phòng bếp rửa bát luôn... Thế là Mì Sợi Ca lại không vui: “Để đây lát tôi rửa! Cậu còn như vậy là tôi phát tiền công cho cậu đấy!”

Vừa nghe thấy anh muốn cho tôi tiền, tôi vội vàng thu tay lại... Ở chung với Mì Sợi Ca thực quá nhọc lòng rồi, rốt cuộc tôi phải làm thế nào mới có thể tiến hành mua bán bình đẳng với anh dựa theo nguyên tắc kinh tế thị trường, sao cứ nhất định phải nhường tôi chiếm lợi như thế, có phải bị ngốc rồi không hả?!

Cuộc sống kiểu này cứ tiếp diễn hơn hai tháng, mãi đến tận vào đông... Gió lạnh xào xạc, lá rơi lả tả, cuộc sống của người nghèo chúng tôi lại càng thêm khổ sở hơn, bởi vì chủ nhà trọ nói muốn tăng tiền thuê, mỗi tháng tăng thêm 500 tệ. (SS: là 500 Nhân Dân Tệ ạ, khoảng 1.850.000 Việt Nam Đồng)

Những năm gần đây giá phòng tăng cao, tiền thuê nhà cũng đã nhiều năm liên tục tăng giá, chủ nhà trọ này của tôi đã rất hiền lành, không tham lam rồi, tôi biết được phòng nhỏ dưới lầu lắp đặt đơn giản gần như giống hệt với của tôi kia, tiền thuê nhà gần như gấp đôi tôi luôn... Mỗi tháng phải chi nhiều thêm mấy trăm tệ đối với tôi mà nói áp lực thực sự quá lớn, nếu có thể thêm nửa năm nữa mới tăng giá thì tốt rồi, thêm nửa năm nữa là tôi đã có thể trả hết khoản vay sinh viên rồi...

Tôi cũng không phải không thể chuyển nhà, thậm chí căn phòng tôi đang thuê hiện giờ còn cách công ty khá xa, mỗi lần đi làm lái con lừa nhỏ đã mất gần nửa tiếng đồng hồ, nếu như tôi có thể thuê nhà ở cái nơi chim không thêm ị gần công ty thì sẽ tiện hơn không ít, thuê chung phòng với người khác còn có thể càng tiết kiệm tiền hơn. *(Xe con lừa nhỏ thuộc loại xe máy hạng nhẹ, tức xe máy điện)*

Nhưng tôi không nỡ chuyển đi... Tôi có rất nhiều lý do không thể dọn nhà, bởi vì sợ phiền phức, bởi vì không muốn ở chung với người xa lạ, bởi vì đã quen sống ở khu này, bởi vì tôi mỗi ngày đều muốn qua chỗ Mì Sợi Ca ăn cơm, bởi vì... Nói chung là tôi không muốn đi, nên tôi đành phải mỗi tháng kiếm được nhiều hơn mọi khi năm trăm tệ.

Ài, mọi người khẳng định không thích nghe tôi lải nhải căn nhằn chuyện tiền nong, thế nhưng đây chính là cuộc sống a.

Tôi bị mấy trăm tệ ép tới không thở nổi, đến mì cũng không ăn ngon... Sau khi ăn xong tôi lại ưu sầu lo lắng lấy điện thoại di động ra lướt lướt lướt, lên mạng tìm việc làm bán thời gian.

Viết văn căn bản không để kiếm tiền, mà đã hoàn toàn trở thành sở thích.

“Tính đổi nghề sao?” Thanh âm của Mì Sợi Ca đột nhiên vang lên bên tai tôi, làm tôi sợ đến suýt nữa nhảy dựng lên, sao người này bước đi lại không có tiếng vậy hả?

“Không, không phải.” Tôi lắp bắp trả lời.

“Vậy cậu đang xem gì đấy?”

“Tìm việc, việc làm thêm.” Tôi nói.

Mì Sợi Ca sờ sờ cằm: “Hừm, tìm việc làm thêm sao... Tôi đã nói cậu thiếu tiền mà, còn cố tình chết không thừa nhận, cậu cái tên nhóc bướng bỉnh này.”

“...” Tên nhóc bướng bỉnh là cái quỷ gì vậy? Tôi là con trai anh hả? Giữ chút mặt mũi đi chứ người anh em!

“Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, cậu làm công cho tôi đi.” Mì Sợi Ca ngồi xuống trước mặt tôi, bẻ ngón tay bắt đầu tính toán, “Cậu nghĩ mà xem, thức ăn bán ra ngoài cơ bản tôi đều phải tìm nhân viên giao hàng, tiền công giao hàng cũng là do bọn họ nhận, tiếp đó đơn hàng đơn giản vào buổi tối bọn tôi phải tự mình đưa, ngược lại cậu rất quen thuộc đường xung quanh đây, loại chuyện lật vặt như giao hàng này cũng không cần phải biết ăn nói, thế nào? Tính tiền theo từng đơn hàng.”

“...” Tôi đặc biệt động tâm, thật đấy. Tôi biết thức ăn bán ra ngoài buổi tối của tiệm Mì Sợi Carát nổi tiếng, tính tiền theo từng đơn hàng, làm nhiều hưởng nhiều, cần cù làm giàu, cuộc sống tốt đẹp đang vẫy gọi... Nhưng mà có thể xin ngài đừng luôn cường điệu sự thực rằng tui nói lắp được hay không?

“Cứ quyết định như vậy đi ha.” Mì Sợi Ca tự biên tự diễn quyết định, “Cậu có phải có một chiếc xe máy điện không? Trưng dụng, mỗi tháng cấp cho cậu tiền sạc điện và phí hao tổn xe... Bao nhiêu thì thích hợp nhỉ? Năm trăm tệ có đủ không?”

“...” Đủ, cảm ơn ngài ha, tôi cho thuê xe máy điện là đã có thể góp đủ tiền tăng (thuê phòng), vả lại xe tôi đây là hàng second – hand, mua chỉ mất có ba trăm tệ.

“Quá ít đúng không? Thế đưa một ngàn đi.” Mì Sợi Ca còn nói.

“Năm, năm trăm, trăm, đủ!”

Ông trời của tôi ơi, anh mở một tiệm mì nhỏ nhỏ, đến cửa hàng cũng là đi thuê, không việc gì phải đi bắt chước cái gì bá đạo tổng tài, động một chút là nghĩ muốn lấy nhân dân tệ ra và mặt tôi! Đến tên bạn thổ hào thực sự của tôi là Tiểu Yêu cũng không như vậy... Chờ đã, Tiểu Yêu, hán gần đây đang làm gì ta? Hình như cả tuần này không nghe được tin gì từ hán.

16. Chương 16

Tôi nhắn tin cho Tiểu Yêu trên Wechat thì không thấy trả lời, gọi điện thoại hán cũng tắt máy, lúc đang nghĩ có nên qua cửa hàng Tôm Hùm Ca hỏi thăm chút không, thì Tôm Hùm Ca đã gọi điện tới, cầu tôi giúp nói tốt một chút, để Tiểu Yêu đừng không để ý tới hán nữa, có gì mà không nói với nhau được, một lời không hợp đã muốn đi tu là chuyện gì xảy ra.

Note trọng điểm đi nào các bạn học! Câu thông! Câu thông quan trọng cỡ nào! Câu thông không em thăm sẽ xảy ra vấn đề! Chờ chút, xuất gia??? (SS: Câu thông theo mình được biết là làm cho hai chủ thể hiểu biết về nhau hơn với độ chính xác cao ạt:3)

Này lại là trò chơi mới gì nữa đây? Thế giới của người có tiền tui thật sự không hiểu nổi...

Tôi hỏi Tôm Hùm Ca có biết Tiểu Yêu đi miếu nào tu không, Tôm Hùm Ca bảo hán cũng không biết, Tiểu Yêu chỉ đột nhiên chạy đi, trước khi đi còn gửi tin nhắn cho hán nói: “Nội tâm em khốn khổ, e rằng chỉ có phạt pháp mới có thể giải đáp, hẹn gặp lại honey.”

Tôm Hùm Ca lật tung toàn bộ miếu trong thành phố cũng không tìm được Tiểu Yêu, gấp đến độ thiếu chút nữa là điên mất, chỉ sợ không kịp một cái hán đã cắt tóc đi tu rồi. Thậm chí Tôm Hùm Ca còn mặt dày đi tìm ba mẹ Tiểu Yêu, trên căn bản chẳng khác gì gặp gia trưởng sớm.

“...” Đây là cái quỷ gì, Tiểu Yêu mỗi lần yêu đương đều chả khác gì si hán, từ lúc nào đã thay đổi sang loại họa phong kỳ dị bức này? Hơn nữa nói thật thì Tôm Hùm Ca vẫn luôn là một bộ dáng bày mưu nghĩ kế sóng lớn không sợ, có thể bị bức đến bước này... Không hổ là Tiểu Yêu, thật là có bản lĩnh.

À, đúng rồi, liên quan tới Tiểu Yêu cùng Tôm Hùm Ca, tôi hình như còn chưa có tóm tắt lại tình sự tiếp theo phải không nhỉ?

Bắt đầu từ lần trước tôi để cho bọn họ câu thông câu thông, bọn họ liên câu thông rồi, trình bày tất tần tạt gốc gác lẫn nhau, sau đó... Ừ, một là công tử gia tập đoàn tài chính lớn, một là vương giả giới ăn uống... Thật không có khoa trương đâu, tôi nghĩ rằng Tôm Hùm Ca chỉ có một cửa tiệm kia, nhưng thực ra người ta là ông trùm ăn uống, nói khiêm tốn thì là một xí nghiệp gia đình thành công.

Cốt truyện rất tục khí có phải không? Tôi cũng cảm thấy vậy, thời đại này Mary Sue Jack Sue cũng không

dám viết như thế, nhưng nhưng bị đũa bạn tôi lại đụng phải đấy, cao soái phú gặp được cao soái phú, xứng đôi từ trong ra ngoài. Thế rồi hai người vui rạo rức chuyển vào một căn phòng lớn, ngày ngày trôi qua ngọt ngào ngào không biết xấu hổ không tao... Ngọt ngào được hai tháng, bạn xem, giận dỗi rồi. (SS; Mary Sue Jack Sue là ý chỉ những câu chuyện viết về nhân vật chính có bàn tay vàng trợ giúp, trăm bề thuận lợi, vạn người mê...:))))))

Tôi hỏi Tô Hầm Ca xem đã xảy ra chuyện gì, Tô Hầm Ca nói: “Có lần tán gẫu tán tới chuyện hồi nhỏ của bọn tôi, cậu ấy sau khi nghe xong không quá vui vẻ, cũng không rõ tình hình ra sao.”

Chờ chút, cái gì gọi là “Chuyện hồi nhỏ của bọn tôi”? Quả nhiên sự việc cũng không có đơn giản cho mấy.

17. Chương 17

Tô Hầm Ca đem sự việc trước trước sau sau tỉ mỉ nói ra, tôi nghe mà chỉ biết dở khóc dở cười, Tiểu Yêu thật là, vừa yêu đương một phát là rớt IQ rồi.

Cúp điện thoại, tôi đang nghĩ xem nên làm gì bây giờ, chưa được lát sau Tiểu Yêu đã điện thoại tới, vô cùng đáng thương nói: “Tiểu Vệ ơi, có rảnh rồi tâm sự chút không? Mình cảm thấy phật pháp cũng không cứu được mình...”

Tôi cấp tốc hẹn gặp mặt với Tiểu Yêu, cũng đem thời gian và địa điểm hẹn gặp nhắc cho Tô Hầm Ca, nhắc hẩn tạm thời âm thầm vậy xem, đừng manh động, để tên quân sư quạu mo tôi đẩy ra tay trước.

Sau khi nhìn thấy Tiểu Yêu, tôi phát hiện hẩn gầy hơn chút ít, tinh thần cũng không tốt, mặt khá xanh xao.

“Tớ ăn cải xanh cả tuần nay... Báo danh một lớp thiền tu, sống trong núi một tuần, tới cái điện thoại di động cũng phải nộp lên, nghĩ muốn tự hồi một chút nhân sinh, nhưng mà... Ài! Một lời khó nói hết! Trước đi ăn bò bít tết đi!”

“...” Tôi có thể nói gì đây, tôi chỉ có thể nghe hẩn nói mà thôi.

Nghe Tiểu Yêu kể lại cùng một việc đã nghe ở chỗ Tô Hầm Ca, tôi chỉ cảm thấy buồn cười, cực kỳ buồn cười, nhưng rồi lại làm người phải thán phục, thán phục vận mệnh thần kỳ nhường nào, từ rất sớm đã chôn một hạt giống trong lòng Tô Hầm Ca, quanh đi quẩn lại, cuối cùng vào lúc bọn hẩn gặp lại nhau lần nữa, bụp một phát đột nhiên nở rộ, mọc ra hoa lá rậm rạp đầy cành, mọc ra một cây mùa xuân ra hoa, mùa thu kết quả.

Tô Hầm Ca và Tiểu Yêu thực ra là người quen cũ, bọn họ từ lúc rất nhỏ đã quen biết nhau, nhỏ bao nhiêu á, đại khái khi Tô Hầm Ca 8 tuổi, Tiểu Yêu 4 tuổi.

À khụ khụ, đây đương nhiên không phải một câu chuyện yêu sớm đâu nha các bạn học, ai có thể mới nhỏ như vậy đã yêu đương được chứ? Sự thực chỉ là, Tôm Hùm Ca là hàng xóm của nhà ông nội Tiểu Yêu ở nông thôn, bọn họ là tiểu đồng bọn thời thơ ấu.

Từ nhỏ cha mẹ Tiểu Yêu đã dốc hết sức trên mặt sự nghiệp, không còn tinh lực nào đi trông một đứa trẻ đang tuổi đi vườn trẻ, liền thả hấn về nhà ông bà nội ở nông thôn, ông bà nội thường ngày còn phải ra đồng làm việc, Tiểu Yêu liền thành cái đuôi sau lưng tiểu ca ca nhà hàng xóm.

Tên tham ăn Tiểu Yêu này, từ nhỏ đã có tiềm chất ăn hàng, cái gì cũng thích ăn, thấy cái gì cũng muốn nếm thử mùi vị, nhìn thấy hoa xô đỏ thì muốn cắn một ngụm nếm vị ngọt bên trong nhành hoa, thấy quả dại thì muốn hái một quả gặm gặm, có một ngày Tôm Hùm Ca dùng dây thừng buộc một khối thịt thối, từ trong một rãnh nước bắn bắn câu lên một đồng lớn tôm hùm nhỏ, cầm về nhà để ma ma làm một mâm lớn tôm hùm nhỏ xào tỏi, thịt tôm non mềm được lột ra, nhét vào trong miệng Tiểu Yêu bé nhỏ, làm hai mắt Tiểu Yêu bé nhỏ tròn lên tròn xoe: Á! Ăn ngon quá đi!

Cho nên bọn họ bắt đầu cuộc sống ngày ngày bắt tôm, đến nỗi trong phạm vi trăm dặm một mảnh tôm cũng không để lại, bắt tới tôm hùm nhỏ trong thôn chỉ nghe tiếng thoi đã sợ mất mật, chạy trốn khắp nơi mà không được.

Dân quê không quá chú trọng, có gì thì ăn đó thôi, chẳng qua Tiểu Yêu ma ma ngẫu nhiên đến xem hấn, biết được chuyện này, tức giận tới chạy đến nhà Tôm Hùm Ca chỉ trích Tôm Hùm Mama, nói sao có thể để cho con trai tôi ăn đồ bẩn thỉu trong thứ như cống ngầm thế này, bị bệnh thì làm sao bây giờ?

Tôm Hùm Ca nho nhỏ nỗ lực biện giải, nói sạch sẽ, thật rất sạch sẽ, đều đã rửa hết rồi, lần nào cũng rút tôm tuyền ra cả. (SS: Tôm tuyền là cái phần ruột, hay cái gì đó mình không rõ, nằm ở chỗ lưng tôm)

Tiểu Yêu bé nhỏ cũng nỗ lực biện giải, nói sạch sẽ, rất sạch sẽ, hơn nữa ăn cực kỳ ngon, ăn đặc biệt ngon.

Câu chuyện kết thúc bằng việc Tiểu Yêu bị ma ma mang về thành phố.

Hấn 4 tuổi, nên đi vườn trẻ rồi.

Tôm Hùm Ca chỉ nhớ rõ lần cuối cùng hấn nhìn thấy Tiểu Yêu bé nhỏ, Tiểu Yêu mập mập trắng nõn ngồi sau xe máy ma ma, khuôn mặt nhỏ giàn giụa nước mắt, thút thút nói: “Ma ma, thật rất sạch sẽ mà, hơn nữa ăn cực kỳ ngon...”

Chuyện này trôi qua đã hơn hai mươi năm, Tiểu Yêu lúc đó mới có 4 tuổi, sớm đã quên sạch trơn, chỉ là trong tiềm thức vẫn như cũ thích ăn tôm hùm nhỏ.

Tôm Hùm Ca lúc đó đã 8 tuổi, rất nhiều chuyện vẫn còn nhớ rõ, hấn nhớ rõ khuôn mặt nhỏ nhắn khóc thành bông hoa của Tiểu Yêu bé nhỏ, nên sau khi lớn lên quyết định dốc thân vào sự nghiệp ăn uống, tận sức làm ra những món ăn vừa ngon vừa sạch sẽ, đặc biệt nhất là muốn làm ra món tôm hùm nhỏ ngon nhất thế giới... Cho nên hấn mới có thể mỗi ngày đợi trong tiệm tôm hùm, cho nên hấn mới có thể lần thứ hai

gặp được Tiểu Yêu.

Lúc mới đầu hẳn cũng không có nhận ra Tiểu Yêu, sau khi chậm rãi tiếp xúc mới rốt cục xác định: Hóa ra thật sự là em, em lớn rồi, đã thành người lớn rồi, còn trở nên dương quang suốt khí (đẹp trai tỏa nắng:))) như vậy, nhưng vẫn giống hệt như khi còn bé, vẫn tham ăn như vậy, mỗi lần ăn tôm hùm nhỏ nhà anh đều sẽ tròn tròn đôi mắt, thỏa mãn khen ngợi: Á! Ăn ngon quá đi!

18. Chương 18

“Cậu không biết anh ta đáng giận thế nào đâu, anh ta nói tới cái tên nhóc hồi nhỏ kia, đáng vẻ rõ ràng là rất thương nó...” Tiểu Yêu nghiêng răng nghiêng lợi, dao nĩa trong tay suýt nữa bị cậu ấy bóp thành méo mó, “Cậu nói anh ta có phải biến thái không? Hả? Cái kiểu bạn bè một sớm một chiều thế mà đến giờ còn nhớ! Người này sao lại lớn sớm thế chứ! Lại còn “Mèo nhỏ tham ăn”, buồn nôn!”

Tôi che kín mặt, cười mãi như bị đập luân, ha ha, ha ha ha, còn không phải là cậu sao, cậu chính là “Mèo nhỏ tham ăn”.

“Trời ạ, tớ thật sự là bị ngộ độc giấm chua rồi, niệm kinh cả một tuần cũng chẳng có tác dụng gì, ăn chay còn ăn không no... Tớ thực sự thích anh ấy, còn muốn ăn cả tôm hùm nữa.” Tiểu Yêu ngồi đối diện tôi buồn bực buông dao nĩa, lúc này sườn bò thượng hạng cậu ấy cũng không ăn nổi.

Ha ha ha, A ha ha ha ha ha, tôi không được, thật, ha ha ha!

“Tiêu Vệ! Cậu còn cười!” Tiểu Yêu tức giận.

Không được, tôi phải về nhà cười thêm một lúc nữa, chiến trường này giao cho Tôm Hùm Ca đi, tôi nói không rõ ràng, không giải thích được, ha ha ha ha ha.

Tôi hướng về phía đằng xa vẫy tay một cái, Tôm Hùm Ca vội vàng chạy đến, ôm Tiểu Yêu đang trưng ra khuôn mặt lơ ngơ vào lòng, thân mật cọ cọ cằm vào đỉnh đầu cậu ấy, nói “Mèo nhỏ tham ăn của anh.”

Gay rồi, mùi cẩu độc thân trên người tôi thơm ngát đến gay mũi, nơi này không thích hợp ở lâu, chạy cho mau mới là thượng sách.

Tôi, một người hỗ trợ tài giỏi, đứng ngoài nhìn qua cửa sổ phòng ăn thấy Tiểu Yêu đang nhéo mặt Tôm Hùm Ca, muốn ra vẻ tức giận đó nhưng làm sao cũng không giống, bị anh ấy hôn một cái thì thất thủ luôn, sau một giây đã lại cái đáng vẻ mềm mại ngoan ngoãn, thực sự là quá ngu, ha ha, chúc mừng cậu, ha ha ha, tôi quá giỏi, ha ha ha ha, giấu thật kỹ công lao cùng tên mình. (SS: chỗ này bạn Tiêu Vệ muốn nói ý là bạn ý Làm Chuyện Tốt Không Lưu Danh)

Có rồi, chuyện của thế gia công tử và “yêu nữ” đánh lộn hằng ngày có thể lấy ra để viết phiên ngoại, giờ là mấy giờ nhĩ... Mẹ ơi 11 giờ rưỡi!! Tôi còn phải tranh điểm chuyên cần mà!

19. Chương 19

Mất điểm chuyên cần thì có thể đi giao hàng nhiều một chút để kiếm tiền về.

Thời gian bữa tối, cửa hàng của Mì Sợ Ca buôn bán rất tốt, mỗi ngày ước chừng tôi có thể kiếm lời hơn trăm đồng, một tháng qua không chỉ kiếm được tiền thuê nhà mà còn có cả tiền lời, có khi còn sớm trả được hết nợ vay nữa.

Mặt khác sự bá đạo của ông chủ Mì Sợ Ca của tôi càng ngày càng biến hóa đa dạng, thay đổi rất nhiều cách khiến tôi được lợi. Từ khi tôi thành “Nhân viên thời vụ” của nhà anh, nào thì mua áo khoác cho tôi mặc rồi bảo quần áo công tác, còn rất đẹp... Rồi thì cả tiền cơm của tôi cũng không lấy.

Mọi người đừng bảo không có gì ghê gớm, tôi biết rất nhiều công ty đều phát quần áo và bao cơm cho nhân viên, thế nhưng là... đồ ăn tặng thêm chất thành một ngọn núi nhỏ nhỏ trên mặt bát mì kia thì có phải hơi khoa trương quá rồi không?

“Đồ ăn của nhân viên là thế này mà, lát nữa cậu còn phải chạy đi chạy lại khắp nơi, đói bụng nhanh lắm.” Mì Sợ Ca rõ ràng là nói khoác không biết chừng.

“...” Tôi thật sự bị anh ấy làm cho không biết phải làm thế nào, chạy khắp nơi chính là cái xe máy điện kia của tôi chứ cũng chẳng phải tôi, tôi cùng lắm thì chạy vài bước cầu thang, có cần nói quá vậy không? Còn nữa, đừng tưởng rằng trong tiệm không còn nhân viên nào khác nên tôi không biết cơm nhân viên là như thế nào, anh thực sự không tiếc gì sao.

“À, cái kia...” Một chú khách quen, chính là chú lớn tuổi không vợ kia, nhìn bát mì trước mặt tôi, có vẻ hâm mộ “Loại mì này bao nhiêu tiền một bát?”

“Đồ ăn của nhân viên, không bán.” Mì Sợ Ca trả lời.

“Ồ là vậy sao..” Chú đó suy nghĩ một chút, rồi chưa từ bỏ mà hỏi tiếp “Các cậu còn tuyển nhân viên không?”

“Phụt!” Tôi cười phun cả ra, mị lực của Mì Sợ Ca thực sự quá mạnh mẽ, gay rồi, vị trí công việc của tôi cạnh tranh thật khốc liệt.

Mì Sợ Ca cũng cười “Không nhận nữa, chúng tôi đủ người rồi.”

Nhưng cuối cùng lúc mang mì lên, anh ấy vẫn thêm mấy miếng thịt bò vào bát chú kia, chỉ chỉ tôi nói “Nhân viên nhà tôi tặng chú.”

“...” Có thể bớt bớt đi không, lấy lòng hộ cũng là phúc lợi của nhân viên hả? Ông chủ này của tôi thật sự rất thích đùa.

Trước khi tôi ra cửa lần nữa Mì Sợ Ca căn dặn “Tiểu Vệ, lái xe chậm thôi, nhìn đường thật kĩ, mì giao chậm cũng không sao, an toàn là số một, biết chưa?”

“..” Tôi vung tay, biết rồi biết rồi, mỗi ngày nói mấy trăm lần, tôi còn trẻ mà dài dòng như vậy, anh là cái đài phát thanh hả? Hừ.

20. Chương 20

Các bạn thân mến, tôi biết tôi nói chuyện văn giả mù chọc cười chỗ nọ chỗ kia, lời nói có nhiều chỗ đùa thôi, nhưng thực thì, ừm... Có một số việc có hơi khó nói thành lời, do dự nửa ngày vẫn muốn hỏi các bạn xem tôi đây nên làm gì.

Tôi cảm thấy được, Mì Sợ Ca, coi trọng tôi.

Các bạn biết mà, từ lúc bắt đầu tôi cũng đã loại trừ cái khả năng này.

Nhưng vật đổi sao dời, lòng người dễ dàng thay đổi.... Dừng câu này ở đây hình như không thích hợp nhỉ? Nhưng sự thực chính là, gần đây ánh mắt Mì Sợ Ca nhìn tôi càng lúc càng kì lạ... Tôi chính là người đàn ông nắm được “Đại độc đồng thuật” đó, loại cảm giác có thể nhìn rõ mọi thứ này thực sự chẳng tốt cho lắm, tôi thà rằng mình có thể hồ đồ một chút.

Mỗi lần giao hàng xong trở về, nếu như anh ấy không ở trong bếp bận rộn thì sẽ đứng ở cửa tiệm như hòn vọng phu đợi tôi, cũng không nghịch điện thoại di động, cứ dài cổ đợi tôi như hươu cao cổ, vừa nhìn thấy bóng tôi thì liền vui vẻ.

Bữa cơm tối thì Mì Sợ Ca càng ngày càng bày nhiều trò, càng về sau thì càng nhiều sơn trâm hải vị xuất hiện, có một lần trong bát mì của tôi còn xuất hiện cả hải sâm và bào ngư... Đáng sợ! Một bát mì ven đường đắt nhất cũng không quá 20 đồng sao lại có thể có bào ngư với hải sâm? Nói là tiện tay thả vào tôi cũng không tin.

Anh ấy còn đổi các cách thức để tặng đồ cho tôi, chuyện quần áo công việc đã nói rồi đó, ngoài ra còn có “mũ công việc”, “găng tay công việc”, “khăn quàng cổ công việc”, “găng tay che sương công việc”, còn có “điện thoại di động công việc”... Có một buổi tối nọ thậm chí anh ấy khiêng cả cái “máy sưởi điện công việc” đến nhà tôi??? Đây là đang muốn làm gì đây?

Đối với mấy đồ “bồ thí” này ban đầu thì tôi kháng cự, trước đây Mì Sợi Ca dùng đủ mọi biện pháp dây dưa ép tôi nhận đồ, giờ thì trực tiếp biến thành đặt đồ trước mặt tôi, nói xong câu “Công việc cần dùng đến” thì đỏ mặt chạy mất luôn.

Được rồi, trước đây thì gọi là “bồ thí” chứ giờ thì phải gọi là “lấy lòng”.

Gần đây số lần anh ấy đỏ mặt nhiều lên rồi, thậm chí biến thành không dám nói chuyện với tôi, có khi đến vài ngày chúng tôi không nói chuyện phỉm.

Nhưng anh ấy vẫn cứ nhìn lên tôi... Cái quỷ gì vậy! Nam tử hán đại trượng phu có gì nói rõ ra xem nào!

A khụ khụ, tôi không phải có ý đó...

Nói thật, không thể nào mà tôi lại không hề cảm động được, nhiều năm qua không có ai đối tốt với tôi như thế.

Vấn đề là Mì Sợi Ca không chỉ là bạn của tôi, anh ấy cũng là ông chủ của tôi nữa, tôi không muốn khiến mọi chuyện phức tạp lên thế.

Trước đây anh ấy nhìn tôi giống như nhìn chó hoang mèo hoang, giờ nhìn thì giống như nhìn bắp cải trong vườn nhà mình,... Chính là cái loại heo dùng mũi đẩy đẩy ngửi ngửi suốt ấy.

Nhưng anh ấy lại không trực tiếp tấn công tôi, không nói “Tiểu Vệ, tôi muốn bao cậu”, chỉ là cứ lặng lẽ đối xử tốt với tôi, vậy tôi có thể nói gì?

Tôi cũng không thể bào “Anh tuyệt đối đừng coi trọng tôi, tôi sẽ không làm gay với anh đâu, tôi là trai thẳng.”

Câu nói như vậy nói ra rất ngu ngốc phải không? Ai cho tôi cái tư cách lớn thế chứ?

Hơn nữa tôi cũng chẳng nói được câu dài thế đâu.

Có một lần tôi nghe được anh ấy nhỏ giọng nói chuyện với Mì Sợi Mama, Mì Sợi Mama trêu đùa hỏi khi nào anh cưới vợ, thích cô gái như thế nào, anh ấy nói: Giống như Tiểu Vệ.

Tôi là như thế nào? Không phải chỉ là một thằng nhóc nói lắp cũng coi như là chăm chỉ thôi sao...

Tôi thật hi vọng anh ấy đừng có suy nghĩ kì lạ như thế với tôi, vậy thì chúng tôi có thể tiếp tục làm bạn, là đồng nghiệp.

Có lẽ tôi cần phải chạy trốn thôi, trước khi chưa xảy ra chuyện gì không thể cứu vãn thì tôi phải biến mất trước mắt Mi Sợi Ca.

Thế nhưng tôi thật không nỡ rời bỏ mì sợi của anh ấy, càng không nỡ bỏ vị trí công việc này... Thôi được rồi, thật ra là tôi không nỡ rời bỏ anh ấy.

Có tiền đồ chút đi.

Có vẻ như tôi ăn nói linh tinh rồi, mấy câu nói cứ đánh nhau chan chát... Cũng bởi vì lòng tôi đang loạn.

Các bạn nói tôi như giờ có phải giống đồ bỏ đi không?

Có lẽ là tới thời điểm nói chuyện nghiêm túc dứt khoát rồi đây.

21. Chương 21

Cảm ơn đề nghị của lầu trên, tôi cũng thử lắng nghe chính bản thân mình rồi, thế nhưng... Căn bản là vô dụng. E rằng rời đi thực sự là biện pháp duy nhất. (SS: Ở bên Trung chủ post gọi là lầu chủ, cmt trong bài viết được gọi là các lầu, lầu trên là nói về cmt ở bên trên)

Các bạn đừng thấy tôi đứng ngoài bày mưu tính kế cho Tiểu Yêu rõ ràng như chuyên gia tình cảm thế, thực ra căn bản tôi cũng chẳng hiểu yêu là thế nào.

Tôi đọc cũng không ít tiểu thuyết, cảm thấy kì diệu, sao nhiều người nói rơi vào lưới tình liền rơi vào lưới tình vậy, mấy cậu thẳng nam còn nói cong là cong luôn?

Đối với tôi mà nói... Cong hay không cong để sau đi, nhưng yêu một người là cảm giác gì? Tôi còn chưa hiểu được.

Kỳ thực đây mới là lý do tại sao trong tiểu thuyết tôi viết vai chính không có chuyện yêu đương, thì... Gượng ép viết một chuyện tình yêu sẽ rất lúng túng, khập khệ.

Tôi và Tiểu Yêu từng tưởng tượng ra “cảm giác khi yêu”, nói đơn giản thì là khi nhìn thấy người ấy trái tim nhỏ của bạn bắt đầu loạn nhịp, lúc không gặp được người ấy thì nơi đâu cũng nhìn ra bóng dáng người ấy.

Tôi nhớ lại cẩn thận xem, có thể khiến cho tôi có cảm giác thế này, đại khái chỉ có Nhân Dân Tệ thôi.

Hơn nữa kỳ thực cũng không phải kiểu mãnh liệt như vậy.

Tôi từng vẽ nên tương lai hạnh phúc của mình, nhưng cảnh tượng hiện lên trong đầu vĩnh viễn chỉ có mình tôi, không có những người khác diễn cảnh: Một buổi trưa nắng hè chói chang, tôi tỉnh lại từ giấc ngủ ngắn ngủi, ngồi trên cửa sổ rộng rãi của căn nhà đẹp đẽ, máy điều hòa đang chạy, lưỡi biếng nhàm chán mà đọc sách, trong tay là một bình nước lạnh là vui rồi – thực ra tôi đặc biệt thích uống Coca, chỉ là cứ tiết kiệm nên mới nhịn mà thôi.

Từ sau lần đầu tiên Mì Sợi Ca mang Coca cho tôi mà bị cự tuyệt thì sau đó không hề mang tới nữa... Ai, không nói thì sao anh ấy biết đúng không? Lại nói sao tôi lại hi vọng người khác cho đồ uống chứ? Cùng lắm thì bỏ ra ba đồng, tự mình mua không phải được rồi sao, phải có tiền đồ lên.

Tôi đã quyết định, làm xong tháng này sẽ nghỉ việc ở chỗ Mì Sợi Ca.

Chờ tới ngày cuối cùng của tháng, tôi muốn mời Mì Sợi Ca uống Coca, coi như là rượu chia tay... Ha, ngốc quá.

Có phải các bạn cảm thấy lạ không, chẳng phải tôi nghèo lắm sao, không làm việc ở đó thì kiếm đâu ra tiền?

Sự thật là, vào lúc tôi cảm thấy con đường phía trước tắc trở không cách nào bước tiếp, thì Thần Mì đã mở cho tôi một cánh cửa, Ramen!

Nói thật ra thì, chẳng qua là, tôi thăng chức.

Bà chủ tiệm bánh bao vẻ ngoài tươi cười như hoa mang nội tâm độc ác hung tàn của chúng ta, à không, ý tôi nói là phó tổng cửa hàng chúng tôi cuối cùng thành công trong việc đá tổng giám đốc đi, khiến tập đoàn điều anh ta đến cửa hàng mới ở thành phố bên cạnh.

Mà cô ấy, thăng chức thành công, biến thành tổng giám đốc.

Vì vậy vị trí phó tổng bị trống phải có người lấp vào, một cái hồ lấp một cái hố, một tầng lại một tầng, mà sự phụ của tôi, vốn là tổ trưởng tổ bảo trì cứ như vậy thăng thành quản đốc phân xưởng. Ông ấy có ý đề bạt tôi làm tổ trưởng tổ bảo trì, thay vào chỗ trống của ông ấy.

Ban lãnh đạo đã thông qua quyết định, bắt đầu từ tháng sau tôi có thể tăng lương, mặc dù mới chỉ tăng thêm một trăm tệ, nhưng ít nhất tiền thuê nhà cũng có thể trả rồi phải không?

Lúc ban đầu có không ít người phải đối, nói tôi đây một câu nói chẳng nên lời, làm sao có thể làm quản lý?

Cuối cùng đương nhiên là phó tổng, à không đúng, là tổng giám đốc, cô ấy dẹp tan nghị luận của mọi người, nói Tiểu Vệ chăm chỉ lại đáng tin, sao không làm tổ trưởng được, làm bảo trì, lòng trách nhiệm và năng lực chuyên nghiệp quan trọng, những cái khác đều là đồ thừa.

Nói thật là tôi hơi cảm động rồi. Hơn nữa tôi thấy được, cô ấy đúng kiểu: Uy Vũ Bạo Ngược.

Tôi quyết định trong tiểu thuyết của mình sẽ viết một cái kết cục tốt đẹp cho bà chủ tiệm bánh bao – cuối cùng nàng sẽ có được thứ nàng muốn, quyền khuynh một phương, tứ hải thần phục.

Về phần ông chủ mặt than, tôi bây giờ không có sức viết tiếp... Tôi không có cách nào nghĩ đến anh ấy được, chỉ cần nghĩ tới đã không yên lòng, chỉ cần nghĩ tới đã thấy đau đầu, vậy cứ để anh làm một nhân vật có chuyện xưa trong truyện thôi, cũng không phải tất cả mọi nhân vật trong truyện đều có kết cục, đúng không.

Dừng tay đúng chỗ, để câu chuyện xưa này dừng lại ở đoạn đẹp nhất đi.

Nam chính sẽ có bằng hữu mới, có thể mua một con ngựa nữa, không thì lừa cũng được

22. Chương 22

Ngày 31 tháng 12, ngày cuối cùng của tháng này, cũng là ngày cuối cùng của năm nay, sau khi tôi giao hết đồng hàng của ngày hôm nay, thì chính thức đưa ra lời từ chức với Mì Sợi Ca – ông chủ của tôi.

Tôi giặt sạch “mũ công việc”, “quần áo công việc”, “găng tay công việc” cùng “khăn quàng cổ công việc”, mua một lọ “kem dưỡng da tay công việc” mới, cũng đem “điện thoại di động công việc” dán lớp cường lực khôi phục lại cài đặt gốc, đặt tất cả trước mặt Mì Sợi Ca... Kỳ thực theo lẽ thường tôi còn phải đền tiền cho hắn, dù sao những thứ này đều đã dùng qua, trả lại cho hắn cũng không có tác dụng gì, nhưng tôi thực sự quá nghèo.

Không ngoài dự đoán, biểu tình Mì Sợi Ca thoáng cái trở nên rất khó coi, sắc mặt còn đen hơn người châu Phi: “Từ chức thì từ chức, việc gì phải trả lại tôi những thứ này? Đồ đã tặng đi thì sẽ không thu lại.”

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, cúi đầu đẩy đồng đồ đến trước mặt hắn, khó khăn nói: “Lò, lò sưởi... Cảm, cảm ơn.”

Tôi thiệt giỏi, vậy mà một hơi nói được tận bốn chữ lận.

Nhưng thực ra tôi còn muốn nói câu dài hơn cơ, tôi muốn nói rằng: Mì Ca, cảm ơn anh, “máy sưởi điện công việc” tôi nhận, cảm ơn một phen tâm ý của anh, nó đã mang cho tôi vô cùng nhiều ấm áp.

Mùa đông năm nay lúc tôi đêm khuya gõ chữ không còn bị chân tay lạnh cóng, nửa đêm rét căm căm cũng không bị tỉnh lại từ trong ổ chăn ướt lạnh, thậm chí vào ngày đông trời mưa liên miên, quần lót cũng đã có nơi để hong khô, chúng nó được hong tới nóng nóng, ấm áp, mặc lên người không gì thoải mái bằng.

“Tiểu Vệ, thế cậu sau này còn thường xuyên đến ăn mì không?” Thanh âm Mi Sợi Ca tựa như có chút phát run.

Một khắc kia, tôi đột nhiên cảm thấy cực kỳ khó chịu, ngực như bị chặn một tảng đá lớn, nặng trĩu trăm hần xuống, ép trái tim tôi thành một mảnh lầy lội sền sệt, vô lực đập đều.

Tôi cúi đầu nhìn chăm chăm tay mình, khẽ gật đầu, “Ừ” một tiếng.

Tôi nói dối.

Mi Sợi Ca ngồi đối diện trầm mặc hồi lâu, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Cậu đang gạt tôi.”

Tôi cúi đầu, siết chặt nắm tay đột nhiên đứng lên, tôi muốn nhanh chóng rời khỏi cửa hàng của Mi Sợi Ca, nhưng trong nháy mắt lao ra cửa ấy, lại bị hần kéo lại cổ tay.

Hần vòng quanh cổ tôi cái gì đó, tôi cho rằng hần đang tức giận, muốn giết chết tôi, sau lại phát hiện đó chỉ là “khăn quàng cổ công việc”.

“Mang vào đi, đỡ lạnh.” Thanh âm Mi Sợi Ca rất ôn nhu cũng rất khắc chế, “Tiểu Vệ, tạm biệt.”

Tối hôm nay, tôi từ đầu đến cuối đều không dám nhìn vào mắt Mi Sợi Ca, để tránh lúc không cẩn thận liền sử dụng “Đại độc đồng thuật”.

Tôi hốt hoảng thất thố, chạy trốn chết, chạy rất nhanh, cũng rất chật vật, suýt nữa làm chính mình vấp ngã.

Sau khi thở hồng hộc xông vào nhà, tôi không biết làm sao lại mất hết sức lực, đứng cũng đứng không vững.

Xem ra công việc dạo này quá vất vả rồi, mới chạy có vài bước mà đã mệt muốn chết rồi.

Tôi không thể làm gì khác hơn là dựa vào cửa, ngồi trên sàn nhà lạnh như băng, ngay cả ngón tay cũng không cách nào động đậy.

Ấy, tôi hình như quên mất mời hần uống cô ca rồi.

Đây thực là cuộc từ biệt hồng bét.

23. Chương 23

Mọi người chắc sẽ cảm thấy tôi tâm địa sắt đá.

Từ nhỏ mẹ tôi đã dạy tôi, làm nam nhân phải có trách nhiệm, có lòng trách nhiệm, cũng phải có cốt khí.

Tôi học được có cốt khí có trách nhiệm, nhưng lại không được học lúc đối mặt với tình cảm của người khác, nên đáp lại như thế nào.

Không biết làm gì tiếp theo, tôi không còn cách nào chỉ đành chọn chạy trốn... Tiểu Yêu nói đúng, tôi chính là loại người sợ đầu sợ đuôi kia.

Đáng ăn mừng chính là, “chạy trốn” rất thuận lợi, vốn còn tưởng rằng Mì Sợi Ca sẽ còn dây dưa một trận, hoặc chí ít sẽ gửi tin nhắn trên Wechat bảo tôi tới ăn mì, nhưng trên thực tế lại không có.

Hắn không nói câu nào với tôi nữa, cũng không lại xuất hiện trước mặt tôi, nhiều lúc đi ngang qua tiệm mì, tôi cho là sẽ thấy được thân ảnh hắn ngồi trên ghế xếp nhỏ của cửa tiệm ẩn ẩn di động, nhưng hắn hình như cũng không còn rời khỏi cửa tiệm nữa.

Có một lần tôi nhịn không được lén lút nhìn trộm vòng bạn bè của hắn, phát hiện bên trong trở lại trống rỗng, cả cái tin “Đáng yêu” đó cũng không thấy. Trong lúc nhất thời tôi cảm thấy trong lòng quạnh hiu, cũng không biết là hắn xóa, hay là ẩn vòng bạn bè của mình với tôi, thậm chí có khả năng đã xóa tôi khỏi list bạn tốt... Ài nghĩ nhiều như thế làm gì, sau này đâu còn nói chuyện với hắn, cũng không tới tiệm của hắn nữa, cả ngày nghĩ mấy thứ này rốt cuộc là có ý gì?

Có lúc thực sự không hiểu nổi tại sao mình lại để bụng Mì Ca đến như thế... Có lẽ bởi vì tôi sống đến lớn như vậy, lần đầu tiên có người mất mủ coi trọng tôi, hơi hơi thỏa mãn một chút lòng hư vinh đi.

Cũng có thể là bởi vì tôi mang tâm áy náy với hắn.

Hoặc là, tôi chẳng qua chỉ muốn ăn mì của hắn —— cơm kiêu, bánh rán trái cây, bún chua cay, bánh mật xào... Mặc kệ là món gì, cũng không ngon bằng mì của Mì Sợi Ca.

Thôi, một tên quỷ nghèo vật lộn để ăn no mặc ấm như tôi đây, nào có chuyện được kén chọn cơ chứ? Có lòng thanh thoi tới vậy không bằng nỗ lực làm việc.

Có điều tôi thực sự rất nỗ lực trong công việc đó nha, mọi người cứ yên tâm!

Khoảng thời gian này thỉnh thoảng tôi sẽ chủ động tăng ca, cảm thấy mình không thể phụ lòng tin nhiệm cùng sự kỳ vọng của sư phụ cùng tổng giám đốc được. Công việc bảo dưỡng của chúng tôi trách nhiệm to lớn, hiện giờ tôi lên làm tổ trưởng, nên mỗi lần đều sẽ đem tất cả xe đã sửa xong tỉ mỉ kiểm tra lần nữa. Đừng nói chứ, tôi còn thật sự phát hiện ra không ít vấn đề, tôi có thể hiểu được các đồng nghiệp muốn

trộm lười biếng, cũng biết bây giờ phổ biến tin tưởng kết quả đo lường xe cộ từ thiết bị điện tử hơn, nhưng có vài vấn đề quá nhỏ dùng cơ khí không kiểm tra ra được, phải mở xe ra, nghe âm thanh động cơ, thậm chí phải nếm dầu máy, ngửi khí thải mới được.

Tôi có thể cảm giác được có người trong tổ có chút ý kiến với tôi, cảm thấy tôi quá mức soi mói chi tiết, thậm chí có phần chuyện bé xé ra to.

Nhưng mà các bạn yêu quý à, chúng ta tại sao lại không giải quyết vấn đề ngay từ lúc nó vẫn còn nhỏ? Chờ tới khi nó biến thành vấn đề lớn, rất có thể sẽ phát sinh sự cố, gây ra đại họa, cũng tạo thành những bi kịch không thể cứu vãn.

24. Chương 24

Câu này quá dài, tôi nói không nên lời, không thể làm gì khác hơn là tự mình tăng ca, lần lượt kiểm tra ra những mầm họa, rồi đem từng cái giải quyết.

Bất tri bất giác, tôi cùng cậu bạn bảo vệ nhỏ trở thành bạn bè.

Chúng ta gọi hần Tiểu Bảo là được rồi, năm nay mới mười tám tuổi, lại hé ra một khuôn mặt bốn mươi tám tuổi, thật không biết năm tháng tàn khốc đã làm thanh xuân hần phí hoài như thế nào... Ấy khụ khụ, lại lạc đề rồi.

Dù sao thì, ừm, bởi vì hần mới tới, nhóm bảo vệ lão làng luôn sắp xếp cho hần trực đêm.

Buổi tối chúng tôi sẽ thường xuyên ngồi ăn cơm hộp cùng nhau. Hần rất hay nói, nói tới cô gái cùng thôn mà hần yêu thích sẽ thao thao bất tuyệt, trên mặt lóe lên ánh sáng hạnh phúc, tuổi tác bề ngoài cũng có thể cấp tốc từ bốn mươi tám tuổi giảm xuống ba mươi tám tuổi... Ồm, tôi nói chứ, mặc dù nghe rất om sòm, rất dông dài, thậm chí có điểm ngốc hê hê, thế nhưng tôi vui lòng nghe.

Tôi hâm mộ Tiểu Bảo, cũng hâm mộ Tiểu Yêu, hâm mộ bọn họ đây thì có cơ năng “Yêu đương”, nếu như tôi cũng có thể giống như bọn họ, may ra còn có thể đáp lại chút tình cảm cho Mì Sợi Ca, để hần không khó chịu như vậy.

Mọi người nhất định sẽ hỏi, bọn tôi không liên lạc gì cả, tôi làm sao lại biết được hần khổ sở?

Thế nhưng tôi chính là biết được.

Tôi vẫn là không nhin được sẽ lén lút nhìn trộm hần, chẳng khác gì tên biến thái cả... Cửa tiệm không nhìn thấy, vòng bạn bè không nhìn thấy, không phải còn có APP “Chết đói à” sao?

Tôi cứ như vậy nhìn tiệm của hắn từ một cửa hàng điểm cao 4. 8 điểm, trong thời gian một tháng ngắn ngủi rút xuống 3. 2 điểm: Thêm sai nguyên liệu, đưa sai mì, làm món quý gì vậy, khó ăn, khó ăn, khó ăn... Bình luận đồng loạt biến thành khó ăn.

Nói hươu nói vượn, mì của Mì Sợ Ca sao có thể khó ăn được? Đó là món mì ngon nhất trên thế giới, hắn sở hữu đôi tay được Thần Mì hôn qua đó, đám người phàm vô tri dốt nát các người!

Vừa mới đầu tôi không tin, luận thuyết âm mưu hoài nghi là có đối thủ cạnh tranh thuê người hắc hắc.

Mãi đến một ngày tôi tới quán cơm niêu mua cơm tối gặp được vị đại thúc khách quen kia, hắn nhận ra tôi, cười cười với tôi, thuận tiện hỏi thăm chút việc nhà.

“Cậu thật sự không còn làm trong tiệm mì nữa hả? Tôi mấy ngày nay không tới đó, luôn cảm thấy gần đây ăn càng ngày càng không ngon, tiểu tử đây sợ là gặp phải chuyện gì rồi. Dáng vẻ của hắn thoát nhìn đáng thương một cách kỳ lạ, khiến tôi nhớ tới...” Đại thúc dừng lại một chút, biểu tình mang theo vẻ cô đơn cùng đau thương, “Nhớ tới mấy năm trước, lúc bà xã tôi mới vừa mất, dáng vẻ tôi lúc ấy không khác biệt hắn lúc này lắm.”

“...” Tôi không biết phải an ủi hắn như thế nào, cũng không biết phải an ủi chính mình như thế nào.

Một khắc kia tôi đột nhiên cảm thấy đau, không nói được là nơi nào đau, thật giống toàn thân đều đau, đau từ trong ra ngoài, hô hấp đau, tim đập cũng đau, tới chớp mắt thôi cũng cảm thấy đau... Đau đến tôi thiếu chút nữa òa khóc như một đứa trẻ ngay trên đường cái.

Mọi người nói xem, tôi có phải có chút tự mình đa tình hay không?

Có lẽ Mì Sợ Ca chỉ là gặp phải chuyện phiền phức khác, không liên quan gì tới tôi... “Bà xã đã chết” đó của hắn không thể nào là tôi, bọn tôi mới quen nhau chưa được mấy ngày, cũng không hiểu rõ nhau đến thế...

Thế nhưng ít nhất tôi xác định được một chuyện, hắn trải qua không tốt đẹp gì, hắn rất khó chịu.

Tôi cảm thấy lại càng thêm đau rồi.

25. Chương 25

Buổi tối ngày hôm ấy tôi không mua được cơm niêu... Cuối cùng cái gì cũng không mua, luôn cảm thấy sẽ ăn không trôi, còn không bằng không mua tránh lãng phí tiền.

Tôi kéo thân thể cùng đầu óc đau đớn về đến nhà, nằm nhoài trên giường lạnh băng chết máy cả tiếng đồng

hồ, sau khi khởi động lại mới bắt đầu phân tích tính khả năng của mỗi loại.

Trải qua suy nghĩ thận trọng nghiêm cẩn, tôi cho rằng Mì Sợi Ca có khả năng là đối mặt với một trong những khốn cảnh dưới đây:

1, Mì Sợi Ca bởi vì đối với tôi yêu mà không được, xuất hiện bệnh trạng thất tình nghiêm trọng (giữ tí mặt mũi đi, làm sao có thể chứ?)

2, Bản thân Mì Sợi Ca đụng phải trở ngại khó có thể giải quyết, về mặt kinh tế, về mặt sức khỏe (!!!)

3, Mì Sợi Mama gặp phải khó khăn, khiến cho Mì Sợi Ca lo lắng, về mặt kinh tế, về mặt sức khỏe (!!!)

Tôi xoẹt một phát ngồi xuống, vội vã bắt đầu xỏ giày, trong lúc nhất thời lòng như lửa đốt... Mặc kệ thế nào cũng phải đi xem xem, nhìn cũng không chết được, cùng lắm thì nói tôi đi ngang qua, tôi đi nhầm, thực ra vốn tính qua sát vách mua bún chua cay A ha ha ha nếu đã đến rồi thì cho một bát mì xương sườn đi... Tuột thiết cơ trí mà, cho mình một like! Chờ đã, tôi không nói được dài như vậy...

Trong đầu còn đang suy nghĩ miên man, thân thể đã giành trước tư duy một bước vội vã lao xuống lầu.

Tôi chạy một mạch tới cửa tiệm của Mì Sợi Ca, nhưng mà trăm triệu lần không ngờ tới, hôm nay vậy mà hần không mở cửa tiệm!

Tôi nhìn nhìn điện thoại di động, còn chưa tới 8 giờ, người tăng ca gần đây tan tầm muộn, bây giờ chính là lúc lưu lượng khách lớn nhất buổi tối... Điều này là không thể nào, cửa tiệm của Mì Sợi Ca quanh năm không nghỉ ngơi, tới cả đêm 30 cũng mở cửa, không có lý do gì thời gian làm việc bình thường lại đóng cửa tiệm, trừ phi... Suy đoán 2 hoặc 3 của tôi là chính xác.

Tôi X, cái này còn tệ hơn có được không!

Càng nghĩ càng sợ sệt, sợ đến bản bảo bảo lập tức gọi một cú điện thoại, điện thoại di động bíp một tiếng, tôi lúc này mới bắt đầu lo lắng chốc nữa nghe điện thoại nên nói như thế nào.

“Anh khỏe không?”

“Anh thế nào?”

“Không mở tiệm?”

“Muốn ăn mì.”

...

Dường như nói gì cũng rất kỳ quái... Á a a thực chán ghét chính mình một lần chỉ có thể nói ba chữ! Biết thế vừa nãy đã gửi Wechat, ít nhất dùng Wechat tôi có thể đánh rất nhiều rất nhiều chữ.

Trong đầu vẫn đang suy nghĩ miên man như cũ, điện thoại di động đã được kết nối.

Tôi không lên tiếng, tính chờ Mì Sợi Ca bên kia điện thoại mở miệng trước.

“A lô?” Tôi nghe thấy âm thanh của Mì Sợi Mama, “Ai vậy?”

“...” Tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, Mì Sợi Ca quả nhiên đã xóa số tôi trong danh bạ...

“A lô? Nói đi nào, đây là ai vậy?” Mì Sợi Mama lại hỏi lần nữa.

Tôi hít mũi một cái, trả lời: “Con... Tiểu Vệ.”

26. Chương 26

Điều tôi đoán là đúng, Mì Sợi Ca gặp phải khốn cảnh 2, cũng chính là ngã bệnh.

Cúp điện thoại tôi vội vàng vàng chạy về phía nhà hân.

Tôi chưa từng đi tới nhà Mì Sợi Ca bao giờ, đây là lần đầu tiên đến.

Hân sống rất gần nhà tôi, trong tiểu khu càng cũ hơn ở phía đối diện với cửa tôi, một căn phòng nhỏ không lớn hơn phòng tôi là bao ở tầng dưới cùng của tòa nhà.

Phòng ngủ duy nhất đặt một cái giường lớn, nó thoát nhìn giống như phòng ngủ của Mì Sợi Mama, trên giường lót ga giường hoa nhỏ, gian phòng sạch sẽ lại rộng rãi.

Mì Sợi Ca ngủ trên cái giường gỗ nhỏ trong phòng khách be bé, bên cạnh là cái rèm, bộ dáng trông rất đơn sơ. Hân thật đúng là rất hiếu thuận.

Lúc tôi nhìn thấy Mì Sợi Ca hân đang cuộn tròn trong ổ chăn phát run, giống như vô cùng lạnh, trong miệng còn lẩm bẩm gì đó.

Mì Sợi Mama ngày thường vui cười hơn giờ đây thoát trông cực kỳ lo lắng, may mà lúc nhìn thấy tôi về mặt cuối cùng cũng coi như hòa hoãn được chút.

“Tiểu Vệ, con có thể tới đây thật là tốt quá, bằng không chắc dì phải gọi xe cứu thương mất.” Mì Sợi Mama nói, “Nó từ tối hôm qua đã bắt đầu phát sốt, hôm nay sốt còn cao hơn, cứ tiếp tục như vậy sợ là không được.”

“Uống, uống thuốc, thuốc chưa ạ?” Tôi hỏi.

“Rồi, nhưng vẫn vô dụng.” Mì Sợi Mama chau mày, “Con trai dì rất ít khi sinh bệnh, nhưng mỗi lần bệnh vào sẽ đặc biệt nặng, sợ rằng còn phải tiêm nữa.”

Tôi nghĩ nghĩ, đi qua dựng Mì Sợi Ca dậy khỏi chăn, tùy tiện giúp hắn mặc quần áo vào, sau một tiếng “Hây” thì công hắn lên lưng... Ặc, so với tôi tưởng tượng còn nhẹ hơn nhiều, đại khái là thợ sửa xe chúng tôi khí lực quả thực rất lớn đi.

“Đi, đi bệnh viện.” Tôi nói với Mì Sợi Mama.

Mì Sợi Mama đáp một tiếng, lấy thẻ bảo hiểm y tế cùng mấy tờ Mao gia gia hồng phần từ trong phòng ra nhét vào túi quần tôi, ôn nhu nói: “Tiểu Vệ, con đừng quá lo lắng. Mẹ là người chết qua một lần, chuyện gì cũng đã từng thấy, chỉ cần các con đều vui vẻ bình an, là mẹ thỏa mãn rồi.”

“???” Không phải, tôi nghe không hiểu, mẹ người có, á không đúng, dì người có ý gì đây? Cái gì gọi là các con? Chúng tôi làm sao cơ?

Tôi muốn hỏi cho ra nhẽ, thế nhưng hơi thở nóng rực của Mì Sợi Ca cứ chốc chốc lại phả vào tai tôi, chứng minh độ tồn tại của mình... Ồm, chuyện có nặng có nhẹ, khám bệnh vẫn quan trọng hơn.

Tôi thuận miệng đáp câu “Dạ” rồi công theo Mì Sợi Ca chạy ra ngoài, đưa hắn đi tới phòng cấp cứu gần đó.

Lúc y tá đo nhiệt độ xong tôi bị dọa tới nhảy dựng, 40 độ, người trưởng thành phát sốt còn có thể lên tới 40 sao? Điều này nằm ngoài tầm hiểu biết của tôi.

Kết quả kiểm tra cho thấy nó chỉ là cảm vặt, nhưng chắc vì thể chất Mì Sợi Ca đặc thù nên hiệu quả thuốc kém, không thể làm gì khác chỉ đành trước tiên tiêm một mũi rồi dùng băng cố định lại, tiếp lại treo túi nước lên, phỏng chừng một hồi lâu nữa mới có thể chuyển biến tốt.

Nên giờ tôi đang ngồi bên giường bệnh trông coi Mì Sợi Ca, chờ hắn hạ sốt tỉnh lại.

Hắn vẫn luôn duy trì trạng thái thần trí không rõ, nhắm mắt lại không biết là đang hôn mê hay là đang ngủ, còn có chút bệnh trạng bệnh sốt rét, lúc nóng lúc lạnh, miệng lẩm bẩm gì đó, cũng không biết là đang

nói gì.

Tôi lấy thêm cái chăn bông ở giường bên cạnh đắp lên cho hần, lại hỏi mượn y tá cái cặp nhiệt độ, cách mỗi nửa tiếng lại cạy miệng hần ra nhét vào một lần.

Đến lúc rạng sáng, nhiệt độ cơ thể hần cuối cùng cũng hạ xuống khoảng 38 độ, nhìn chung cũng chỉ là phát sốt thông thường.

Ta thoáng thở phào nhẹ nhõm, chờ hần tiếp tục hạ sốt.

Sau đó tôi rất cục cựa cũng nghe rõ hần luôn lẩm bẩm cái gì.

Hần nói: “Tiểu Vệ, ăn mì.”

Mò: Sao lại ciu tới vậy cơ chứ, trúng tim tui rồi QAQ

27. Chương 27

Câu chuyện trở nên rất lúng túng, phải không nhỉ, các bạn học?

Hần hiển nhiên cũng không phải bởi vì biết tôi không ăn cơm tối nên mới bảo tôi ăn mì.

Hơn nữa hần phát sốt cũng chỉ là chuyện trong hai ngày nay, thế một tháng trước là tình huống gì?

Tôi không muốn tưởng bỏ, nhưng sự thực lúc này hình như chính là... Hần vẫn còn nhớ thương tôi.

Cũng không biết tôi có cái gì tốt, đáng giá hần nhớ đến như vậy.

Mì Sợi Ca nhắm mắt lại lẩm bẩm thêm lần nữa: “Tiểu Vệ, ăn mì.”

Tôi đành “Dạ” một tiếng đáp lại hần.

Hần nghe được, cười ngốc hì hì vài tiếng, sau đó không lẩm bẩm nữa, hô hấp cũng biến vũng vàng, tựa như rất cục cựa cũng ngủ say.

Tôi cảm thấy rất đau đầu, cũng rất khó hình dung tâm tình bây giờ như thế nào... Cứ cảm thấy có điểm

khó chịu, trong lòng ê ẩm, chan chát.

Tôi suy nghĩ hồi lâu vẫn không có manh mối, cuối cùng quyết định nhắn cái tin trưng cầu ý kiến với Tiểu Yêu trao đổi một chút.

Phong thuỷ luân chuyển, sinh thời vậy mà còn có một ngày tôi tìm Tiểu Yêu tâm sự vấn đề tình cảm, đây là tình huống quái gì vậy?

Được rồi, cậu ấy tuy rằng không phải chuyên gia tình yêu, nhưng cũng là người kinh nghiệm tình cảm phong phú... Hoặc là nói, người tình cảm dồi dào.

Cậu đại khái cũng biết được Mì Sợ Ca đến cùng muốn cái gì —— tôi quyết định, bất kể Mì Sợ Ca muốn cái gì, chỉ cần tôi có, thì sẽ cho hắn, cho hắn hết.

Thế nhưng sự thực là, tôi chẳng có gì cả, thậm chí tình cảm cũng thiếu thốn.

Lúc này mới là hừng đông, tôi không mong đợi gì Tiểu Yêu có thể nhanh chóng trả lời tin nhắn. Nhưng cậu ấy vậy mà không bắt tôi chờ lâu, khoảng 2 giờ rạng sáng, cậu ấy trực tiếp điện thoại cho tôi, căn cứ vào hiệu quả chất lượng tiếng ở hiện trường mà nhận xét, tôi đoán cậu ấy hẳn là đang trong phòng vệ sinh của căn hộ xa hoa cao cấp của cậu ấy.

“Tiểu Vệ Vệ, cậu còn gì phải do dự nữa? Hẹn hò với hắn ta đi!” Tiểu Yêu nói.

“Mình, mình không biết.” Tôi nếu mà biết yêu đương ra sao thì đã sớm đáp ứng rồi, huống chi, “Không, không thích.”

Kỳ thực cũng không phải không thích, chỉ không phải là loại yêu thích kia... Tuy rằng tôi cũng không biết loại yêu thích kia là cảm giác gì.

“Cậu không thích hắn?” Tiểu Yêu hỏi, “Vậy cậu chán ghét hắn sao?”

Tôi nói: “Không ghét.”

“Thế thì treo hắn thôi.” Tiểu Yêu lại bắt đầu loạn nghĩ kế, “Thấy được hắn đặc biệt yêu thích cậu, thì cứ đâm vào điểm này, hắn khẳng định cam tâm tình nguyện. Treo hắn, dù cho cậu không thích hắn, hắn cũng vẫn cảm thấy vui vẻ như thường.” *(Treo có phải lập lờ không nhỉ, kiểu lập lờ nước đôi ý, nếu có thì đổi kiểu gì cho nó hay ta @@)*

“...” Cái này đâu chỉ có vui vẻ không thôi? Nếu tôi mà biết đối phương không thích tôi còn treo tôi, tôi chả đánh bẻ đầu chó của hắn!

“Cậu nhớ tên bạn trai cũ của mình không? Cái tên lừa tiền của mình ý.” Tiểu Yêu nói, “Cũng có phải thằng ngu đâu, sao lại không biết được hắn đang lừa mình chứ? Nhưng khi đó mình đang yêu hắn, nên cảm thấy bị lừa cũng tình nguyện, cậu biết loại cảm giác đó không?”

“...” Dương nhiên không biết, mình chỉ biết lúc đó rất muốn đánh hắn, bây giờ cũng rất muốn đánh hắn ta, nhưng cậu thì hết lần này tới lần khác nói quên đi.

“Khi đó mình cực kỳ yêu hắn luôn, chỉ muốn liều mạng đối tốt với hắn, nếu hắn là người có lương tâm, một ngày nào đó sẽ bị mình đả động... Hử? Ông xã anh dậy làm gì vậy?... Ồ kìa? Đứng! Á không được!... Em không có, em thật sự không có liên lạc với người kia, hắn là tên tra nam mà! Ừm ừ ừ, ông xã, anh đừng... Ah... Đứng mà, em không được, không thể làm tiếp nữa ừm ừ ừm... Ông xã... Ừ ah... Ừ...”

Đạch mợ! Mịa kiếp! Cái quỷ gì vậy!

Bản bảo bảo sợ đến nhanh chóng cúp điện thoại, đang yên đang lành đường dây nóng đêm khuya sao lại đổi thành ngữ âm cơ tình rồi? Tôm Hùm Ca quả nhiên đáng sợ.

Tôi cầm điện thoại di động, bắt đầu ngẫm nghĩ lời nói vừa rồi của Tiểu Yêu.

Treo hắn... Treo hắn sao?

Mì Sợi Ca bên cạnh đột nhiên giật giật chân, tỉnh lại rồi. Hắn mở mắt ra, lúc nhìn thấy tôi thì kinh ngạc nhẹ nhàng “Á” một tiếng.

Tôi quay đầu lại nhìn hắn, vừa vặn đối diện với ánh mắt của hắn —— yếu đuối, lưu luyến, tuyệt vọng, mê luyến... Anh nói xem anh một người bán mì sợi, lại không phải tranh giải Oscar, tự đứng lại trưng ra ánh mắt có trình độ như vậy là muốn biểu đạt nội tâm cùng chiều sâu tình cảm sao?

Ói mưa cũng chỉ thế được thôi, sự thực là, tôi cảm thấy trên mặt có chút nóng, nhịp tim cũng có điểm loạn, bèn vội vàng nghiêm mặt lại.

“Tiểu Vệ, là em sao?” Mì Sợi Ca yếu ớt hỏi.

“...” Chẳng lẽ còn có thể là người khác sao? Ân nhân cứu mạng của cậu Tiểu Vệ ca, công cậu chạy một km đến bệnh viện tiêm, nhanh, gọi ca đi.

“Ha ha ha, tôi là đang nằm mơ...” Mì Sợi Ca che mắt, nhẹ giọng nói.

“...” Trạng thái anh bây giờ thần trí không rõ, cũng không khác nằm mơ là mấy.

Tôi không biết nên nói gì, ngẩng đầu vừa lúc thấy túi truyền nước sắp hết, liền đứng lên tính đi tìm y tá.

“Em đừng đi, Tiểu Vệ, đừng đi...” Đột nhiên Mì Sợi Ca duỗi tay ra khỏi chăn, tay nóng rực nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay tôi, ngốc ngốc khóc òa lên, “Đừng đi được không... Tiểu Vệ... Xin em đó...”

“...” Người anh em, không đi thật sự không ổn đâu á, không thay túi khác chốc nữa sẽ rút ngược máu trở lại. Bây giờ anh còn truyền nước biển, chớ lát nữa là anh truyền máu cho túi.

“Chờ tôi trở về.”

Thần kỳ! Vĩ đại! Tôi nói được bốn chữ! Hơn nữa còn không nói lắp! Vỗ tay cho mình một cái! Tui thiệt quá là tuyệt vời!

Mì Sợi Ca kinh ngạc nhìn tôi, rốt cục buông lỏng tay ra.

“Đừng tiếp tục gạt anh.” Hấn nói.

28. Chương 28

Chào mọi người, tui tôi đã ở bên nhau rồi... Mọi người có phải muốn nghe cái này không hử? Tui là đã lần ra chiến lược của cái diễn đàn này rồi nhớ hề hề hề. *(chiến lược Hán Việt là sáo lộ, là ngôn ngữ mạng bên Trung Quốc, tui không hiểu QAQ)*

Có điều tôi quả thật có nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, thực ra thì... cũng không phải không được.

Tôi nghĩ cả một buổi tối, suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, cụ thể thì thôi không nói mà mọi người cũng không có hứng thú nghe... Cuối cùng kết luận lại là, nếu Mì Sợi Ca thích tôi đến vậy, thì hẹn hò với hấn cũng được.

Tôi cũng không có gì cả, có tổn thất cũng chả mất mấy.

Thấy thế nào chịu thiệt vẫn là Mì Sợi Ca, dù sao tôi không biết yêu, tháp Lôi Phong sẽ sụp... Á khụ khụ, tôi là đang nói, tôi sợ mình không biết nên làm như thế nào... Có điều cố gắng làm hấn vui lòng cũng không sai đi? *(cái vụ tháp Lôi Phong liên quan tới Bạch xà truyện, tui chưa đọc cái này cũng chưa xem phim Tân Bạch nương tử truyền kỳ nên không biết @@)*

Mì Sợi Ca ngủ một đêm không an ổn, mơ mơ màng màng tỉnh lại nhiều lần, mỗi lần mở mắt nhìn thấy tôi liền cười khúc khích, sau đó dặc ý ngủ thiếp đi... Kỳ thực tôi không làm gì cũng chẳng sao cả? Người này hình như rất dễ thỏa mãn thì phải.

Tôi ngồi một đêm, liên tục nhìn đồng hồ, tiếp tục cách nửa giờ nhét cặp nhiệt độ vào trong miệng Mì Sợi Ca. Lúc trời sắp sáng, hần rốt cục đã hạ sốt, cũng lâm vào giấc ngủ say, trong phòng cấp cứu người đến người đi ồn ào ào ào, cũng không hề quấy nhiễu được hần — cảm giác chống cự với sốt cao tôi hiểu, nhìn như luôn luôn đang nghỉ ngơi, kì thực trong cơ thể đã trải qua một hồi liều mạng chém giết, cực kỳ dễ cảm thấy mệt mỏi... Cũng may hần rốt cục đã hạ sốt, chờ hần tỉnh lại là tụi tôi có thể về nhà.

Sắp tới chín giờ, Mì Sợi Ca cuối cùng cũng tỉnh lại, hần mở mắt ra trừng trừng nhà, giống như cả buổi vẫn không nhớ ra mình đang ở đâu.

Tôi cứ như vậy nhìn hần, nhìn hần chậm chậm thông thả ngồi dậy, chậm chậm thông thả quay đầu sang, chậm chậm thông thả nhìn về phía tôi... Sau đó đột nhiên trừng ra vẻ mặt lúng túng hết như gặp phải quỷ: “Địch mợ! Tiểu Vệ? Thật sự là em?”

“...” Tui đây thực không cao hứng, không phải tôi thì là ai? Hôm qua là ai kéo tay tôi nói Tiểu Vệ ca ca xin anh đừng đi hu hu hu đừng bỏ người ta lại một mình? Bây giờ khỏi bệnh rồi thanh tỉnh rồi liền dùng phương thức này chào hỏi với Tiểu Vệ ca của cậu?

Mì Sợi Ca ngồi thẳng dậy, gãi đầu một cái, chê cười nói: “Cám ơn cậu đã đưa tôi tới bệnh viện... Lúc tôi phát sốt không nói linh tinh đấy chứ? Chớ để trong lòng ha ha! Cậu chắc đang vội đi làm ha? Thật ngại quá làm chậm trễ công việc của cậu, mau đi đi, tôi không sao cả.”

Ý gì đây? Ý méo gì đây?? Hảảả??? Trong mắt thì viết đừng đi đừng đi, trong miệng lại nói đi mau đi mau, này có phải hai mặt không ta?

Hay là đang chơi chiến lược với mình nhỉ? Đúng rồi, tên bạn trai cũ trước trước đó của Tiểu Yêu, không phải cái tên lừa tiền kia, mà là tên lừa sắc ấy, rõ ràng chính mình làm loạn bắt cá nhiều tay, còn vô cùng đáng thương bám theo Tiểu Yêu hỏi có phải em ghét bỏ anh không sạch sẽ không... Nào chỉ không sạch sẽ! Lương tâm đều đen xì xì ra đấy rồi! Mặt ngoài một bộ trong lòng lại một bộ khác, ghét nhất mấy tên trong ngoài bất nhất này đấy!

Tôi thật vất vả mới quyết định được... Xí, còn quyết tâm cái rắm, đều tại tôi nghĩ quá nhiều, còn đấu tranh tâm lý cả một buổi tối, được rồi, muốn tôi đi thì tôi đi, còn ở lại làm gì, tự chuốc nhục nhã chắc!

Tôi tức điên người đứng lên, nói câu: “Tôi đi.” Sau đó không hề quay đầu lại bước đi, thiệt CMN đẹp trai, chẳng khác gì lão đại trong phim hắc băng, lưu lại bóng hình áo gió tung bay, cùng truyền thuyết kéo dài mãi mãi, làm ơn bật cho tui cái BGM < Bến Thượng Hải >! (Cho những ai không biết, BGM là *back ground music* aka *nhạc nền*)

...

Được rồi, kỳ thực cũng không có tiêu sái đến vậy, tôi vòng tới cánh cửa khác của phòng cấp cứu, lén lén lút lút chạy trở lại... Tôi kỳ thực không có ý định đi, thể bảo hiểm y tế của Mì Sợi Ca còn trong túi tôi đây này, thêm cả ít tiền còn lại nữa, ít nhất tôi cũng phải trả cái này lại cho hần đã chứ?

Tôi vòng tới đằng sau hắn, không thấy rõ mặt của hắn, chỉ nhìn thấy hắn giống như đột nhiên bị rút sạch xương cột sống sụp người xuống, cúi đầu thật sâu, không biết đang suy nghĩ gì.

Tôi tính tới cười nhạo hắn tình huống bị sét đánh chọc chính mình không vui, thế nhưng trong lòng méo hiểu sao lại không nở... Gần như không chút do dự, tôi vòng tới trước mặt Mì Sợi Ca.

Tôi thấy hắn cúi đầu, đang khóc, cũng đang cười.

“Mì Ca.” Tôi gọi hắn một tiếng.

Mì Sợi Ca sợ hết hồn, luống cuống tay chân lau vệt nước trên mặt, ngẩng đầu lên nhìn tôi, đầy mặt chặt vật luống cuống: “Cậu... Sao cậu lại trở lại?”

Tôi đưa thẻ bảo hiểm y tế và tiền tới trước mặt hắn.

Hắn “Ồ” một tiếng nhận lấy, cẩn thận chuyển ánh mắt đi: “Cảm ơn, tạm biệt.”

Còn tạm biệt! Thực đúng là muốn tức chết tui mà! Đây lại là thủ đoạn nham hiểm lạt mềm buộc chặt gì nữa hả? Hay là nói hắn đang sợ hãi? Chẳng lẽ muốn tên nói lắp tôi đây mở miệng sao? Mở miệng hỏi anh hẹn hò với tôi đi nha? Làm gay ha? Thực sự là tức đến biến dạng!

Tôi tức giận cầm ghế đầu đặt trước mặt hắn ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Nói đi.”

Tôi biết hắn kỳ thực có rất nhiều lời muốn nói, cho hắn một cơ hội, đem lời muốn nói nói ra, dù chỉ là một câu thăm dò lập lờ nước đôi... Chỉ cần có một nấc thang, dù đưa có mỗi cây gậy, tôi cũng có thể thuận thế leo lên.

Nam tử hán đại trượng phu, nếu đã quyết định rồi thì sẽ không do dự nữa. Hắn đã vì tôi làm rất nhiều chuyện, lặn lội đường xa tới trước mặt tôi, tỉ mỉ chu đáo quan tâm cuộc sống của tôi, cuối cùng do tôi bước lên một bước, nắm lấy tay hắn, cũng không có gì không thể, đúng không nào?

Tui thiệt đúng là quá man quá đẹp trai.

“Nói đi.” Tôi lặp lại lần nữa.

Mì Sợi Ca cúi đầu, nửa ngày sau mới nhẩn nhẩn nhí nhí mở miệng: “Tiểu Vệ, tôi biết... Tôi có thể nhìn ra...” Hắn lại ngốc ngốc khóc òa lên lần nữa.

Đây là tình huống gì vậy? Hôm qua khóc là bởi vì đang phát sốt thần trí không rõ, vừa nãy khóc vì cho rằng tôi không nhìn thấy, thế bây giờ thì sao? Sao lại khóc? Các đại lão gia sao lại thích khóc đến vậy chứ?

Hắn bụm mặt, nước mắt thừa thừa thót thọt lọt qua khe hở tay chảy ra, cả người co lại thành một đống, trong phút chốc giống như trở nên rất bé rất nhỏ: “Tiểu Vệ, tôi biết cậu không muốn nhìn thấy tôi... Tôi sẽ ngoan ngoãn rút đi, sẽ không làm cậu khó xử đâu.”

“...” Tôi lại lần nữa không biết nên nói gì cho phải, đột nhiên cảm thấy có chút luống cuống, cũng có chút hổ thẹn, càng nhiều hơn chính là cảm thấy đau... Chẳng biết vì sao lại đau.

“Đại độc đồng thuật” tồn tại tựa hồ không có chút ý nghĩa nào, đều tại tôi quá mức tự phụ... Dù có thể nhìn thấu tình cảm chân thực của hắn thì sao chứ? Tôi căn bản không cách nào hiểu được ý đồ chân chính của hắn.

Đây nào phải chiến lược gì, cũng chẳng phải sợ hãi gì cả, tôi trách lầm hắn rồi.

29. Chương 29

“Tôi không, không có.” Tôi vội vàng nói, và như lẽ tất nhiên bệnh cà lăm khiến cho câu phản bác này nghe không có tí thuyết phục nào.

“Cậu có, tôi đâu có ngờ.” Mi Sợi Ca quả nhiên không tin, vẫn như cũ bụm mặt khóc lóc, “Không sao đâu Tiểu Vệ, cho tôi chút thời gian là được... Rồi sẽ tốt thôi, cậu đi đi.”

Ài, bướng cái gì cơ chứ thật là... Được rồi, lúc mới đầu tôi quả thực trốn còn nhanh hơn thỏ, có điều vật đổi sao dời lòng người dễ thay đổi người anh em à... Khụ, dù sao thì, ý của tôi là, tôi đã chấp nhận anh ban đầu coi tôi là sủng vật sau thành đối tượng, giờ anh lại không cho phép tôi ban đầu muốn chạy trốn nhưng bây giờ lại không nỡ đi sao? Làm người có thể dửng vô lý như vậy hay không?

Chẳng qua tâm lý tôi mới chỉ thông suốt được mấy tiếng đồng hồ, phỏng chừng hắn còn chưa có nhận được tín hiệu tương quan... Quên đi, giải thích cũng không rõ được, cũng chẳng hi vọng gì hắn cho được cái thang, tôi tự mình bắc một cái vậy.

“Ăn, ăn sáng không?” Tôi cố gắng dùng ba phương thức bắt chuyện thường dùng của người Trung Quốc để gọi đề tài, hơn nữa... Nói thật, tôi sắp đói chết luôn rồi, tối qua cơm cũng không ăn, nếu không phải thân thể rắn chắc thì đã sớm té xỉu.

“Cậu đi đi.” Hắn cố chấp nói.

“Cùng, cùng nhau, nhau đi?” Tôi lại hỏi.

“Cậu đi mau đi.” Hắn khóc càng đáng thương.

“...” Thực sự là tức chết tôi rồi! Xem ra chỉ có thể tung đại chiêu!

“Làm, làm gay không?” Tôi cắn răng một cái hỏi.

“Cậu mau đi đi, không là chốc nữa tôi hối hận mất... Hử? Cậu vừa nói gì cơ?” Mì Sợi Ca cuối cùng cũng đã thanh tỉnh lại ngẩng mạnh đầu lên, nước mắt trên mặt chưa khô, kinh ngạc nhìn tôi.

Ừ uây, khuôn mặt khóc đến lê hoa đái vũ, tôi vừa nhìn thấy đã yêu... Đợi đã, tôi có phải là lại dùng loạn thành ngữ rồi không?

“Tiểu Vệ, cậu mới vừa nói cái gì?” Mì Sợi Ca một phát bắt lấy tay tôi đang lau nước mắt cho hắn, ngốc ngốc hỏi.

“Làm, làm gay không?” Tôi cẩn cẩn thận thận lặp lại lần nữa, còn sợ hắn nghe không hiểu, nên đổi sang cách nói thông tục bình dị hơn, “Hẹn, hẹn hò ấy!”

Hắn chờ ra hồi lâu, tựa như linh hồn đang rời khỏi xác mà nhìn tôi, nửa ngày vẫn chưa nói được câu nào, khiến tôi vô cùng ngượng ngùng... Tôi bắt đầu hoài nghi mình có phải chỉ là đơn phương tình nguyện hay không? Có phải ngay từ đầu tôi đã hiểu sai ý đồ của hắn hay không? Kỳ thực hắn cũng không coi tôi là đối tượng? Nếu không thì đây tính là phản ứng méo gì vậy? “Đại độc đồng thuật” của tôi gần đây sao cứ hỏng hóc hoài vậy.... Ài, phiền chết đi được, đọc đọc cái lông á, méo đọc nữa, nghỉ học!

Tôi bị hắn nhìn đến xấu hổ, rút tay về đứng dậy tính chạy trốn.

“Đừng đi, đừng đi! Tiểu Vệ... Anh làm... Làm làm làm! Làm! Làm gay! Làm người yêu nữa! Hẹn hò á hẹn hò a ha ha ha ha ha!” Hắn ôm chặt lấy thắt lưng tôi, dúi mặt vào ngực tôi cọ tới cọ lui, vừa nói năng lời đầu không khớp lời sau đáp ứng, vừa cười hì hì, âm thanh kích động vui vẻ hết như người bệnh thần kinh, nước mắt nước mũi dính đầy áo khoác tôi... Quên đi, tha thứ hắn, vợ nhà mình, thích làm gì thì làm thôi, về nhà cũng chỉ cần giặt mỗi bộ quần áo, không phiền phức.

“Ăn, ăn sáng không?” Tôi lại hỏi lần nữa.

“Ăn ăn ăn!” Mì Sợi Ca chùi đầy nước mắt lên người tôi, trên mặt chỉ còn lại nụ cười rục rịch, tình ý ấm áp cùng sức sống tràn đầy. Hắn đứng lên ôm mặt tôi hôn chụt một cái, kéo tôi đi ra ngoài, tinh thần sáng lán, khác hẳn người mới khỏi bệnh, cả người nhẹ nhàng, bước đi như bay, nếu không phải tôi còn đang kéo hắn, có khi lúc này hắn có thể bay lên trời rồi.

“Tiểu Vệ, anh không biết... Tại sao... Quên đi sau này từ từ nói, anh có cực kỳ cực kỳ nhiều lời muốn nói với em, em có gì muốn nói với anh không?” Hắn cười quay đầu lại nhìn tôi, trong mắt dường như chứa ánh sao.

Tôi “Ừ” một tiếng, cố gắng bình tĩnh không cười quá mức khoa trương.

“Thế lát nữa ăn sáng xong chúng ta về nhà từ từ nói đi... Nếu mà em nói không nên lời thì có thể hát cho anh nghe!”

“...” Quả thực là mới một giây đã đổi sắc mặt, tôi thiếu chút nữa đã bị tức chết rồi! Rốt cuộc là cái lời đồn đại nói lấp không ra lời thì hát là cái quái quỷ gì vậy? Tôi hát còn khó nghe hơn quỷ, hát ra thật có thể hù chết anh đó! Khủng bố đến anh đêm đêm ác mộng quần thân anh tin không? Đến lúc đó đừng có mà hối hận! Lúc đấy có muốn chia tay trả hàng tôi cũng không cho phép đâu!

“Hơ hơ, hề hề hề...” Hấn lại cười ngây ngô thành tiếng, cười trông rõ là gọi đòn.

“...” Quên đi, nhìn hấn cao hứng như vậy, tôi không chấp nhặt hấn nữa.

Hôm nay tôi đã sớm xin nghỉ phép, không định đi làm. Thế là tôi với Mì Sợi Ca nắm tay nhau, cùng nhau đi ăn sáng. Sau đó tay cầm tay, cùng nhau trở về nhà.

Mì Sợi Mama thấy chúng tôi nắm tay nhau cũng chẳng bất ngờ mấy, còn vui cười hơn hờ nữa... Phụ nữ trung niên dạo này tiên tiến ghê á, so với tôi còn thời thượng hơn nhiều, trời mới biết tối qua tôi đấu tranh tâm lý có bao nhiêu kịch liệt, di ấy vậy mà không chút áp lực nào đã tiếp nhận rồi?

Hơn nữa di còn đưa cho tôi một cái nhẫn vàng là chuyện quỷ gì vậy???

Tôi mờ mịt khó hiểu nhìn sang Mì Sợi Ca, giờ nhẫn vàng trên tay lên (hình như còn là kiểu của nữ) không biết nên nói gì.

“Mẹ, người có ý gì đây?” Mì Sợi Ca vẽ mặt chột biển, nhăn nhăn nhí nhí nắm chặt góc áo, hình như còn có chút ngượng ngùng?

“Lẽ ra mắt!” Mì Sợi Mama cười đến xuân quang xán lạn, “Con tưởng mẹ ngốc đấy hử, mẹ sớm đã đoán được rồi. Tiểu Vệ hôm qua gọi điện qua đây, mẹ thấy tên hiện lên còn thấy kỳ lạ, ‘Bà xã’? Bà xã là ai hử?... Mẹ còn tưởng đoạn thời gian trước con hôn bay phách lạc là tính nháo cái gì nữa cơ! Sau này đừng ầm ĩ nữa nghe chưa, ngoan, sống vui vẻ hạnh phúc là được.”

Mì Sợi Ca “Hức” một tiếng bùm mặt chạy tới sau cái màn giường của hấn, y như cô dâu nhỏ không dám đi ra, lưu lại mình tôi cô đơn giờ nhẫn cùng Mì Sợi Mama lúng túng cười trừ...

Càng cười tôi càng hoảng hốt... Quên đi khỏi nói gì nữa, hôm nay đến là được rồi nhỉ?

Tôi vô cùng buồn ngủ, cả đêm không ngủ, cái thân già cả này của tôi thật sự chịu không nổi.

Tôi muốn về nhà ngủ bù cái đã, cũng để Mì Sợi Ca mới khỏi ốm nghỉ ngơi thật tốt luôn... Còn có gì muốn nói với hấn, cả lời muốn nói với mọi người, tôi đều nhất định sẽ nói... Mọi người muốn nghe cái gì ấy nhỉ?

À, đúng rồi! Chúng ta ở bên nhau rồi, cảm ơn mọi người!

...

Lúc này có phải nên “The End” rồi không nhỉ?

Hờ hờ, tưởng tôi khờ chắc, sao phải End chứ?

Tôi viết tiểu thuyết võ hiệp thì chả ai còm men gì cả, ở đây viết chơi lại có người quan tâm... Đợi khi nào tỉnh ngủ về đây cần nhàn tiếp!

Mọi người chứ có chê tôi phiền à nha, kỳ thực, tôi quả thực có chút cao hứng, không nhịn được muốn đả cức ý chút ấy mà.

Cũng chỉ là... Đã lâu không có cao hứng như vậy rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truyen-ky-tom-hum-duyen-gap-mot-lan>